

'Ασ' Όλα

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

(Ἀπὸ τὸν πανευρωπαϊκὸν πόλεμον.) Ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν πεσόντων.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΚΗΡΥΓΜΑ

Τὸ φθινόπωρον, τὸ ὁποῖον συγκεντρώνει τὰ πτηνὰ εἰς τὰ θερμότερα κλίματα, ἀναγκάζει καὶ τοὺς ἀνθρώπους, ἐγκαταλείποντας τὸν βίον τῶν ἐξοχῶν καὶ τῆς διαχύσεως, νὰ συγκεντρωθῶσι παρὰ τὰς ἐστίας των καὶ νὰ ἐπαναλάβωσι τὴν κανονικὴν τῶν ζώῃν. Ἡ συγκέντρωσις αὕτη τῶν κατοίκων εἰς τὰς πόλεις, φαίνεται ἀκόμη καὶ εἰς τὰς συγκεντρώσεις τῶν ἐκκλησιῶν. Ἀκριβῶς ἡ ἐποχὴ αὕτη μοι εἶδει τὴν ἀφορμὴν νὰ ἐπανέλθω εἰς θέμα, τὸ ὁποῖον πολλάκις μὲν ἐθίγη ἐν τῇ στήλῃ αὕτῃ, πλὴν τὸ ὁποῖον καὶ χρῆζει, ἵνα ἐπαναληφθῇ: ἐννοῶ τὴν ἀνάγκην τοῦ κηρύγματος.

Ὅταν ἡ ἀνθρωπίνη καρδιά κύπτῃ ὑπὸ τὸν ὄγκον ποικίλων συναισθημάτων, ὅταν ὀγκοῦται ὑπὸ τῆς χαρᾶς, ἢ ὅταν πλημμυρῇ ὑπὸ τῆς λύπης, αἰσθάνεται οὐ μόνον τὴν ἀνάγκην τῆς ἐκδηλώσεως, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς συμπαθείας. Πολλάκις δὲ, μάλιστα κατὰ τὰς ἀψικαρδίας, ὅταν ἡ καρδιά κατατρώγεται, ἐπηρεάζουσα καὶ αὐτὸ τὸ πνεῦμα, τὸ ἀγεῖ εἰς σκέψεις καὶ ἀποφάσεις, ἐφ' ὧν ἡ ἐπαύριον προώριεται νὰ σπείρῃ δάκρυα πικρά. Τότε, ἀκριβῶς τότε, τὴν στιγμὴν ἐκείνην τῆς πάλης, μία φωνὴ ἀπαθῆς, ἀμέτοχος τῶν συγκρούσεων καὶ ἐπιβάλλουσα, ἀκουσμένη, φέρει τὴν σωτηρίαν καὶ θεραπεύει.

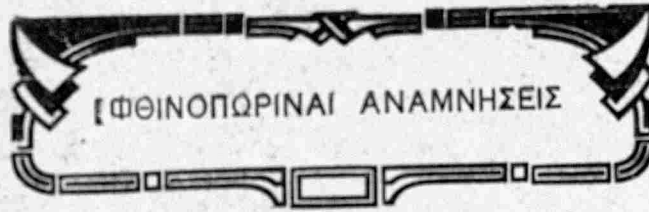
Ἡ φωνὴ αὕτη εἶναι τὸ κήρυγμα.

Αἱ ἀκολουθίαι τῆς ἐκκλησίας μας, ἐκ συνηθείας ἴσως, ἢ ἐξ ἄλλων λόγων, ἐξελίσσονται, διὰ μέγα μέρος τοῦ ἐκκλησιασματος, πολὺ ὀλίγον ἐπηρεάζουσαι αὐτό. Συντελεῖ εἰς τοῦτο ὄχι ὀλιγώτερον ἢ κακὴ μουσικὴ ἐκτέλεσις. Ἐν τούτοις αὐτὸ οὐδέποτε θὰ μείνῃ ἀπαθὲς πρὸ κηρύγματος, τὸ ὁποῖον νὰ τὸ θίξῃ εἰς τοὺς πόρους του, εἰς τοὺς πόθους του, εἰς τὰ αἰσθήματά του. Τὴν πεποίθησιν εἰς τὴν ἀλήθειαν ταύτην πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ ἱεροκέρυξ, ὅστις ἀνέρχεται τὸν ἄμβωνα διὰ νὰ τὸν κρατήσῃ ἐπὶ μίαν ὥραν. Πρὸς τοῦτο ὅμως ἀπαιτεῖται ὄχι μόνον ἐκλεκτικότης τοῦ θέματος ἐκ τῶν μᾶλλον προσπιπτόντων εἰς τὴν ζωὴν ἠθικοκοινωνικῶν ζητημάτων, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπὸ ἀνθρωπίνης ἀπέψεως ἐξέτασις αὐτῶν.

Ἄς γνωρίσῃ ὁ ἱεροκέρυξ, ὅτι εἰς τὸ ἐκκλησιασμα, τὸ ὁποῖον καθ' ἑκατοντάδας συσπειροῦται πρὸ αὐτοῦ, ὑπάρχει ἡ κουρασμένη ψυχὴ, ἡ ἀπελπισ καρδιά, ἡ ἀσταθὴς καὶ ἀδεδαία διάνοια. Ἄς μὴ λησμονήσῃ, ὅτι κατὰ τὸ δαπέδον τῆς ἐκκλησίας συνωθεῖται ὁ περιλυπὸς οἰκογενειάρχης, ὁ ἐλαφρὸς νέος, ἡ ἀπερίσκεπτος νεανίς, ἡ ἀμφιταλαντευομένη σύζυγος. Μία ἐπιτυχὴς ἀποστροφή τοῦ λόγου, ἐν ὥρατον παράδειγμα, ἐν συναρπαστικὸν διδάγμα, καὶ τὸ θαῦμα ἐγένετο ἡ εὐστάθεια ἐπανέρχεται εἰς τὸ ἀμφιρρέπον πνεῦμα, ἡ ἐλπίς εἰς τὸν ἀποτεταρτημένον, ἡ ὑγιὲς ἀπόφασις εἰς τὴν ψυχὴν τῆς κόρης, ἡ ἀρετὴ εἰς τὴν σύζυγον.

Ἀλλὰ, διὰ νὰ γινῇ αὐτό, τὸ ἐπαναλαμβανόμενον, εἶναι ἀνάγκη πρῶτον μὲν ὁ ἱεροκέρυξ νὰ ἔχῃ ἀκράδαντον πεποίθησιν εἰς τὴν δύναμιν τοῦ κηρύγματος, δεῦτερον δὲ νὰ εἶναι καὶ αὐτὸς ὄχι ὀλιγώτερον τοῦ ἐκκλησιασματος κοινωνικὸς ἀνθρώπος καὶ συνεπῶς νὰ ὁμιλῇ δι' ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶναι δυνατόν νὰ τὸν ἐνδιαφέρῃ. Ἀχαιοὶ λόγοι, ὅσονδήποτε καὶ ἂν ὦσι καλοὶ, μένουν πάντοτε ἀτελεσφόρητοι.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ

Ἐταξίθευα μίαν πρωίαν εἰς τὸν Βόσπορον. Ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο ὑγρὰ καὶ ὅλα τὰ περὶ τοιαύτη ἐφαίνοντο ὡς νὰ εἶχον ποτισθῇ με νερὸν ἀφθονον. Εἰς τὸν ὀρίζοντα μερικὰ μολυβδόχρα σύννεφα ἠφροῦντο ἀργά-ἀργά καὶ διηθύνοντο τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, σχηματίζοντα, πού μὲν παμμεγέθη πτηνὰ, πού δὲ θηρία ἄγρια, πού δὲ ἦνοιγον καὶ αὐτὰ καὶ ἀφινον νὰ διαλάμπῃ φωτεινὸς ὁ θόλος τοῦ οὐρανοῦ, ὡς μυστηριώδεις θύραι τοῦ παραδείσου.

Ἀφρημένη παρηκολούθουν ὄλον αὐτὸ τὸ ἐπιβλητικὸν μεγαλεῖον τῆς φύσεως καὶ δὲν ἀντελήφθην, ὅτι τὸ ἀτμόπλοιο εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν Γεφυραν καὶ ἐπλησίαζε πρὸς τὸ Καβιτάς. Εἰς ἐκνευριστικὸς τριγμὸς με διέκοψεν ἀπὸ τοὺς ρεμβισμούς μου καὶ στραφείσα, εἶδα, ὅτι εἶχομεν πλησιάσει εἰς τὴν ἀπὸβάθραν. Ἡμῖν μόνῃ εἰς τὸ διαμέρισμα πού εὐρισκόμην καὶ, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ μελαγχολία τῆς φθινοπωρινῆς ἡμέρας, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ μοναξιά μου, με ἐστενοχώρησαν τὸσον πολὺ, ὥστε ἤρχισα νὰ νυστάξω. Τὸ ἀτμόπλοιο, ἀφοῦ ἀντήλλαξε μερικὸς ἐπιβίτας, ἤρχισεν νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ Βεσιτάς. Ὁ ὑτόκωφος κρότος τῆς μηχανῆς καὶ οἱ ἐλαφροὶ ρυθμικοὶ κλονισμοὶ του, τὸσον ὑπεβοήθησαν αὐτὴν τὴν κατάστασίν μου, ὥστε ἔκλεισα τοὺς ὀφθαλμούς καὶ παρεδόθην εἰς ἕνα ὕπνον ἀφαντάστου γλυκύτητος, ὅστις θὰ διήρκει ἐξάπαντος καὶ ἀσφαλῶς θὰ με ὠδήγει εἰς τὸν ἄνω Βόσπορον, ἐάν ἐν ὁρμητῇ ὄν ἄνοιγμα τῆς θύρας δὲν με ἀφύπνιζε καὶ με ἠνάγαζε νὰ συνιέλθω.

Ἐτρόμοξα καὶ δὲν ἤξευρα πῶς νὰ δικαιολογήσω τὴν στάσιν μου ἀπέναντι τοῦ εἰσελθόντος προσώπου, τὸ ὁποῖον τόσῳ εὐεργετικὸν ἦλθε, διὰ νὰ με κόμῃ νὰ μὴ λησμονήσω τὸ ταξιδί μου. Ἦτο δὲ μία ὠραιότατη δεσποινίς, ἐνδεδιμένη κομψάτατα καὶ κατὰ τὸν τελευταῖον συμφῶν. Ἐφερῆν εἰς τὰς χεῖράς της ἐν μέγα δέμα, τὸ ὁποῖον ἀμέσως ἀφήκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἀφῆρεσε τὰ χειρόκτια καὶ τὸ καπέλλο της, ἠνοιξε τὸ τοιαύτι της, ἔβραξε τὸ μαιδηλάκι της εἰς ὀλίγην κολώνιαν καὶ ἤρχισεν νὰ τρίβῃ ἐλαφρὰ τὸ ροδοκόκκινο πρόσωπόν της.

Κινηθεῖσα ἐκ περιεργείας, καὶ πρὸ παντός διὰ νὰ ἀποδιώξω τὸν αἰτοπον ἐκείνον ὕπνον, τὴν παρηκολούθουν προσεκτικὰ, ἂν καὶ ἐφαίνοντο ἀδιάκριτοι. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της ἦσαν τελείως κανονικὰ αἱ χεῖρές της μικραὶ καὶ λευκότητες, τὸ δὲ σῶμά της, τύπος εὐγραμμίας καὶ πλαστικότητος. Ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν ἐκύβια, ὡς λέγομεν, τὸσον πολὺ. Ἐνόσφ ὅμως παρητήρει κανεὶς αὐτὴν, ἐνόμιζεν ὅτι ἐβλεπεν ἀγαλμα τέλειον, ἐμφωχωμένον. Ἀφοῦ ἐκαμάρωσα τὴν καλλονὴν της, ἤρχισα καὶ νὰ τὴν ψυχολογῶ. Καὶ εἰς τὸ σημεῖον δὲ αὐτὸ δὲν ἐφαίνην ἀπατηθεῖσα. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐξέφραζον γλυκεῖαν ἀφέλειαν, εἰς δὲ τὸ στόμα της διεγράφετο μετριοφάνεια ἠρεμον. Ἀφοῦ διώρθωσεν τὴν κόμην αὐτῆς, ἔφορεσε τὸ καπέλλο της καὶ ἤρχισεν νὰ ἐξετάξῃ τὰ φορέματά της προσεκτικὰ καὶ νὰ καθαρῇ τὰ ἀποτυπώματα τῆς λάσπης.

— Θὰ ἦνε πολὺ καθῆρα καὶ φιλόκαλος, ἐσκέφθην, ἀλλὰ καὶ ὑπερβολικὰ φιλάρεσκος.

Τίλος, πράγματα ἐπουσιώδη ὅλα, βλέπετε, καὶ ἀπύρροια τῆς γυναικείας περιεργείας.

Μὲ πολλὴν εὐγένειαν καὶ λεπτότητα μοι ἐζήτησε μίαν καρφίτσα, διὰ νὰ διορθώσῃ εἰς ἕν μέρος τὸ φουστάνι της. Ἐγὼ δὲ προσηγορεύθη τὴν ἔδωκα, διότι ὁμολογουμένως ἤθελα νὰ συνάψω γνωρ μίας με τὴν ὠραίαν συνταξιδιώτισσάν μου.

— Σὰ; εὐχαριστῶ, δεσποινίς, με εἶπε. Σεῖς φαίνεσθε νὰ μὴ εἰσθε τὸσον ἀπρόσεκτος, ὡς ἐγώ. Βῆμα δὲν μπορῶ νὰ κόμω, χωρὶς νὰ λασπωθῶ.

Ὅταν ἤκουσα νὰ ὁμιλῇ τὴν γλώσσάν μου καὶ με τόσῳ γλυκεῖαν φωνήν, ἤρχισα νὰ ὁμιλῶ με οἰκειότητα, διότι ἔλαβα θάρρος.

— Ἄ! δεσποινίς, μὴ κατηγορεῖσθε τὸσον. Ἄπ' ἐναντίας, ἐγὼ σὰς βλέπω πολὺ φιλόκαλον ἀλλ' ἂν εἰσθε ὀλίγον λασπωμένη, ἴσως ἐρχεσθε ἀπὸ μακρού. Ἐγὼ, μὴ βλέπετε, ἐρχομαι ἀπὸ τὸ Φανάρι καὶ δὲν περιλάττω πού ἂν δρόμον. Ἀπὸ τὸ εἶνα βαπόρι εἰς τὸ ἄλλο.

— Ναι, με εἶπεν, ἐρχομαι ἀπὸ τὸ Γενὴ Τσαρσί. Καὶ ὁ δρόμος ἐκεῖνος, πρὸ πάντων τὸ πρῶν, ἔχει πολλὰς λάσπας.

— Καὶ πού πηγαίνετε; τὴν ἠρώτησα.

— Πηγαίνω εἰς τὸ Β. Ἴκοξ νὰ ράψω σ' ἕνα σπῆτι. Ἀχ! ἀφήστε, δεσποινίς, προσέθηκε με στεναγμόν.

ἡμεῖς αἱ γάπτρια πολὺ τυραννοῦμεθα. Ὅλη τὴν ἡμέρα στοὺς δρόμους. Τυραννισμένη δουλειά.

Τὴν ἐλυπήθην πολὺ καὶ προσεπάθησα νὰ τὴν παρηγορήσω. Ἐσκέφθην δὲ, ὅτι εἶναι κρίμα μία τοιαύτη καλλονὴ νὰ τυραννῆται τὸσον ἄλλὰ, μήπως δὲν ἵσχύουσι καὶ ἄλλαι τόσαι, αἱ ὁποῖαι τυραννοῦνται ἴσως πολὺ περισσότερον; Τέλος πάντων!

Διὰ νὰ περιστρέψω τὸ θέμα, τὴν ἐρωτῶ:

— Δεσποινίς, βλέπω, ὅτι ὁμιλεῖτε τὸσον ὠραία τὰ ἑλληνικὰ! Ἐπιθυμῶ λοιπὸν νὰ μάθω, χωρὶς νὰ φανῶ ἀδιάκριτος, ἂν εἶμεθα ὁμοεθνεῖς.

Γέλωσ σαρκαστικὸς ὑπεδέχθη τοὺς λόγους μου, ὁ ὁποῖος μ' ἔκοψε νὰ μεταμεληθῶ διὰ τὴν ἐρώτησίν μου.

— Ὄ! καὶ τί με μέλλει ἐμένα ἂν εἶμαι τοιαύτη; Ἐγὼ ὁμιλῶ ὅλας τὰς γλώσσας. Κατὰ τὰς περιστάσεις γίνομαι καὶ Εὐρωπαία, διὰ νὰ ζήσω. Δὲν ἐνδιαφέρομαι διὰ τὸσον λεπτὰ ζητήματα. Τώρα ὁμιλῶ μαζί σας ἑλληνικὰ, εἰς ὀλίγην ὥραν θὰ μ' ἀκούσετε νὰ ὁμιλῶ γαλλικὰ πρῶτα.

— Συγγνώμην, ἤ εἶπα, διὰ νὰ δικαιολογηθῶ, ἐνῶ κατὰ βάθος ἐσκεπτόμην πόσον κούφη ἦτο ἡ ὠραία ἐκείνη κεφαλή, ἀφοῦ δὲν εἶδιδε σημασίαν εἰς τίποτε.

Δὲν ἐπρόφρασα δὲ νὰ προφέρω καμμίαν δικαιολογίαν, διότι ἠνοιξεν ἡ θύρα καὶ ἐνεφανίσθησαν δύο ἄλλαι δεσποινίδες καὶ μία ἠλικιωμένη κυρία, αἱ ὁποῖαι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἦσαν Εὐρωπαῖαι. Μόλις εἶδον τὴν νέαν αὐτὴν, ἀντήλλαξαν θερμότερον ἀσπασμόν καὶ ἐγκαρδους φιλοφρονήσεις. Ἐκάθησαν πλησίον της καὶ συνεννοοῦντο εἰς γαλλικὴν γλῶσσαν. Παρητήρησα δὲ, ὅτι ἡ νεανίς ὁμιλεῖ ἀπαίστως τὰ γαλλικὰ καὶ κατὰ βάθος τὴν συνεχάρην. Ἀπεσύρθην εἰς τὸ παράθυρον ἐκ διακοιτικότητος, ὅπως μὴ τὸς ἐνοχλῶ. Εἰς ὀλίγην ὥραν εἶδα κατὰ τὸ ὁποῖον με ἔκαμε νὰ συσταθῶ ἀπὸ ἐντροπῆν: Ἡ ἠλικιωμένη κυρία ἠνοιξε τὸ τσαντάκι της, ἐξήγαγε μίαν ἀργυρᾶν σιγαροθήκην καὶ προσέφερεν εἰς ὅλας τὰς δεσποινίδας ἀπὸ ἐν... σιγάρων. Μὲ πολλὴν δὲ τέχνην τὰ ἠναψαν καὶ ἤρχισαν με τὸν πλέον ἀναιδέστερον τρόπον νὰ καπνίζον καὶ νὰ φιλοσοφοῦν εἰς τὰς τολύπας τοῦ καπνοῦ. Ἀπέσφιξαν τοὺς ὀφθαλμούς, ὅπως μὴ βλέπω τὸ ἐλευθὸν θέσμα. Διὰ τὰς ἄλλας, ὀλίγον μ' ἐνδιέφερον. Ἀλλὰ, διὰ τὴν δεσποινίδα τὸ πρῶτον δὲν ἦτο ὁμοῖον. Ἄν ἦτο ὁμοεθνὴς μου; Ἄ! τί ἀίσχος νὰ κρατοῦν τὰ ὠραία ἐκεῖνα δάκτυλα τὸ σιγάρων;

Ἀλλὰ μία παρηγορὸς σκέψις με καθυσούχαζεν ὅτι ἴσως νὰ μὴ ἦτο τοιαύτη.

Μὲ προσέβαλαν τὰ νέφη τοῦ καπνοῦ καὶ ἤρχισα νὰ βήξω. Ἡ δεσποινίς δὲ τότε ἐσηκώθη καὶ με λέγει:

— Ἄ! συγγνώμην, δὲν σὰς ἐπρόσεξα. Καπνίζετε καὶ σεῖς, διὰ νὰ σὰς προσφέρωμεν ἐν σιγάρων;

— Ἄ! εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, ποτέ, ποτέ, τὴν εἶπα.

— Ἄ! καλὰ, δὲν καπνίζετε; με ἀπήντησε με ἀταραξίαν. Ἡμεῖς, ξεύρετε, εἰς τόσα διαφορα σπήτια πού εἰσερχόμεθα, πρέπει νὰ συνειθίζωμεν καὶ τὸ κάπνισμα, διότι ἄλλως χαρακτηρίζομεθα ὡς ἀγροικαί.

— Ἐχετε δικαίον, τὴν εἶπα καὶ τὴν ἀπεχειρήθησα βιασικὰ, διότι τὸ ἀτμόπλοιο ἐφθασεν ὅπου θὰ μετέβαινον, καὶ ἔπρεπε νὰ καταβῶ.

Ἄλλ' ἐνῶ κατηρχόμην τὴν κλίμακα, συνέσφιγγα τοὺς ὀδόντας μου, διὰ νὰ κρύψω τὴν ἀγανάκτησιν, ἢ ὅποια ἐβραξεν ἐντὸς τοῦ στήθους μου.

Ἀμέσως δὲ ἐνεθυμήθην τοὺς ἀθανάτους στίχους τοῦ Ζιλοκόστα, εἰς τοὺς ὁποῖους ὁ ποιητὴς, φοβηθεὶς ἴσως παρομοίας σκηνάς, ἔδωκε τὸσον λαμπρὸν χαρακτηρισμόν διὰ τὸ σιγάρων.

ΜΑΡΙΑ ΠΟΡΣΑΝΙΔΟΥ

ΓΝΩΜΑΙ

Αἱ ἀναμνήσεις παλαιότητος εὐτυχίας εἶναι αἱ κυριεῖς τῆς ψυχῆς, κατὰ τὸν Ἐσάβι δὲ Μαίτρο.

Γάμος ἀνευ ἐρωτος εἶναι κοροϊδία· ἀνευ φρονήσεως εἶναι λαχέιον.

Μία κυρία εἶπεν: ὁ γάμος εἶναι πήδημα εἰς τὸ σκοτεινὰ.

Ἡξεύρετε τί εἶναι καθήκον; Ὅτι ἀπαιτούμεν παρὰ τῶν ἄλλων.

Ὁ νυμφευμένος τὴν καλλιτεχνίαν πρέπει νὰ παραδεχθῇ καὶ τὴν πενθερὰν: τὴν κριτικὴν.

Θ ΘΕΙΟΣ

— Βλέπεις, αγάπη μου, ότι το χρήμα δεν είναι το μόνον, που καθιστά τον άνθρωπον εύτυχον;

— Άληθέστατον. Την εύτυχίαν αποτελεί ή άμοιβαία αγάπη. Καί ήμεις είμεθα εύτυχεις, άφου ή πτωχεία μας και αι έξ αυτής στενοχωρία ούδό- λως επέδρασαν επί της αγάπης μας. Καί θα άπο- θάνωμεν εύτυχεις, εάν με αγάπης πάντοτε και σύ, όπως σ' αγαπώ και θα σε αγαπώ έν οσω ζώ με την δύναμιν της πρώτης ημέρας του έρωτός μου.

— Εάν σε αγαπώ; Αμφιβάλλεις, κακή, και ή άμφιβολία σου με άναγκάζει να σου έρωτολογώ και μετά τον γάμον μας, και να σε διαβεβαιώ πάντοτε περί του μεγέθους της αγάπης μου.

— Ναί, δι' αυτό το κάμνω. Θέλω ν' άκούω πάν- τοτε από το στόμα σου, ότι με λατρεύεις.

— Μά γιατί να σου λέγω πράγματα, το όποιον σου έπαναλαμβάνουν διαρκώς τα μάτια μου;

— Αγάπη μου!

— Φώς μου!

Και πίπτει εις την άγκαλιάν του. Κάθηται εις το γονάτόν του. Άλληλοφιλοῦνται, άλλαλοθωπεύονται τρυφερότατα.

Είναι σύζυγοι από πολλού. Καί μολονότι τά συστατικά του έρωτος δεν είναι ύφασμα και σοκο- λάτα, έν τούτοις ζεσταίνονται με τά θερμά φιλιά του, ένίοτε δέ και χορταίνουμ' αὐτόν.

— Τί ώραίο φόρεμα που ήγόρασεν ή Καλλιόπη!

— Πουλιάκι μου!

Μάτς-μούτς. Καί ή κουβέντα αλλάζει και το φόρεμα λησμονείται.

— Απόψε τί θα φάμε; Δεν έχομεν τίποτε.

— Τίποτε; Άλλ' έχομεν του κόσμου τά αγαθά, όταν έχη κοντά του ο ένας τον άλλον!

Και έτσι λησμονοῦνται του κόσμου τά αγαθά.

Άλλως τε, υπάρχει και ένα φωτεινόν σημεῖον εις το μέλλον των:

Ο θεός.

Ο θεός της συζύγου, θεός πλούσιος, τον οποίον αυτή κληρονομεί.

— Ω! τί δεν θα σου κάνω, όταν ο θεός μās άφήση...

— Χρόνους;

— Ναί, και την περιουσίαν του.

— Εγώ θα σου πάρω... Δεν στο λέγω, για να σ' εκπλήξω.

— Άκουσε έδω, παιδί μου, δεν είναι άνάγκη ν' αρχίσωμεν την σπατάλην, άλλ' είναι μερικά πράγ- ματα, που δεν δυνάμεθα να τ' άποφύγωμεν...

— Έννοια σου και ξεύρω εγώ τί θα γείνη. άς έλθη πρώτα ή εύχάριστος είδησις και θα σου πώ το σχέδιόν μου. Όλα μας τά έξουδα θα γίνονται εκ των εισοδημάτων.

— Άλλά τά εισοδήματα θα κανονισθοῦν μετά τās πρώτας άγοράς μας.

— Αυτό ήθελα να ειπώ και εγώ. Έννοεις βεβαίως, ότι θα άγοράσωμεν ένα μεγάλο σπήτι και...

— Όχι, όχι, μήν έξακολουθής. Τά σπήτια δεν δίδουν σήμερα καλόν τόκον. Εγώ σκοπεύω να τά τοκίσω επί ένεχύρω.

— Τί; θα γείνης τοκογλύφος; Δεν θέλω. Σπήτι θα πάρωμε.

— Αγάπη μου, αυτά είναι ύποθέσεις άνδρικήαι, και δεν επιτρέπεται εις τās γυναίκας να έχουν γνώμην.

— Την πρώτην παράκλησίν μου την άρνεῖσαι. Επὶ τέλους θα πάρωμεν σπήτι.

— Θα; Μ' αυτό είναι διταγή και εκ της συζύγου τά χείλη μόνον αι παρακλήσεις έχουν θέσιν. Δι' αυτό δεν θα σε κακμάθω ύποχωρών και δεν θα γείνη ό,τι θέλεις.

— Μά, φίλε μου, λησμονείς, ότι είναι θεός μου;

— Όχι.

— Εί λοιπόν! Η κληρονομία του δεν είναι περιουσία μου;

— Έστο.

— Καί την περιουσίαν μου δεν έχω το δι- καίωμα να διαθέσω εγώ;

— Όχι.

— Θα ίδουμε.

— Άλλ' αυτό είναι επανάστασις.

— Επανάστασις, ξεπανάστασις, εγώ δεν ξεύρω.

— Τέλος πάντων θα γείνη ό,τι θέλω εγώ και όχι ό,τι θέλεις σύ,

— Αυτό με κάμει τώρα να σκέπτομαι κάτι που δεν σε τιμώ.

— Δηλαδή;

— Αυτάι αι τοκογλυφικαι διαθέσεις σου, αυτή ή φιλαργυρία σου, με άπελπίζει. Ποτέ δεν με ήγά- πησες και ή κατόπιν τρυφερότης είναι πλαστή. Υπεκρίθης έρωτα, έχων υπ' όψιν τον θεόν, δη- λαδή το χρήμα.

— Το ξεύρετε πώς με ύβρίζετε, κυρία;

— Άν ή αλήθεια είναι ύβρις, σε ύβρίζω.

Και ή έρις λαμβάνει διαστάσεις, και ο σύζυγος λαμβάνει τά μαλλιά της συζύγου, και ή σύζυγος το γένειον του συζύγου, και γίνεται το άνάστα ο θεός. Μάρτυς αυτήκοος μόνον είναι ή εις το επάνω πάτωμα καθημένη σπητονοικοκυρά.

Ο καυγās έξακολουθεί. Προκαλείται ή προσοχή των περιούκων, οι όποιοι σπεύδουν εις την αυλήν.

Αυτό, μετά το τσάκισμα μερικων επίπλων και μιας κεφαλής, κλείονται έκαστος εις το δωμάτιόν του.

Και ο κόσμος έρωτῶ.

Και ή σπητονοικοκυρά άποκρίνεται.

— Μά τί τρέχει; Ποιός πταίει;

— Ποιός πταίει; Νά, πταίει ο... θεός.

I. ΔΕΛΗΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

→ Ο ΓΑΜΟΣ ←

Ούδεις άρνεῖται, ότι εις την εύτυχίαν πάντοτε συντελεί θετικώς ή άρνητικώς ο γάμος. Ο βίος δέ του άνδρος και της γυναίκας δύναται να κα- ταστῆ παράδεισος ή βάσανος, και τούτο, αν ο γάμος είναι εύτυχής και άρμονικός, ή, τούναντίον, άτυχής και άνάρμοςτος. Από πρόσφατον σχετικήν πραγματείαν, δημοσιευθεσαν γαλλιστί, μεταφέρο- μεν τās έπομένους τρεις περιπτώσεις γάμου, αιτι- νες είναι και αι συνηθέστεραι.

Γάμος εξ έρωτος.

Ούδέν ωραιότερον και συγκλητικώτερον από τον εξ έρωτος γάμον. Ούδέν θυμωσιώτερον των δύο ύπάρξεων, οιτινες έλκονται προς άλλήλας, και αιτινες, χωρισμένοι, ζώσιν ως έν ύπνοβασία, και, ήνωμένοι, εύρίσκονται εις έκαστην τοιαύτην, ήτις τās άπομονώνει του κόσμου.

Οι δύο έρωτευμένοι, καιτοι βλέπονται καθ' εκά- στην και πάντοτε, είναι έν τούτοις άλληστοι εις τό να συναντηθώσιν εκ νέου, εύρίσκουσι πάντοτε κάτι να ειπή ο εις προς τον άλλον και πολλάκις επαναλαμβάνουσι πράγματα, τά όποια ειπον χιλιά- κες, πλην εις τά όποια άποκαλύπτουσι μίαν ιδιαι- τέραν σημασίαν.

Μόλις χωρισθώσιν, και ιδου άμέσως αρχίζουν να γράφουμ μακροτάτας επιστολάς, δια να διατηρη- θώσιν ήνωμένοι δια της σκέψεως. Ποθοῦσι να ειώσωσι τās τύχας των, ως δύο ρυάκας επί μιας κλιτύος, ώθούμενοι υπό μιας μυστηρ ώδους δυνά- μεως. Αι δύο αυτάι ύπάρξεις παρέχουσι το θέαμα της αληθ' ός, της υπάτης ευδαιμονίας, την όποιαν δύναται ο ά θ'ωτος να φθάση έν τη γῆ.

Προς τί αν αντί μεγάρου, μικρός οίνισκος ή άπλουν διαμέρισμα τούς στεγάξη; Ο έρωτος είναι ο Ικανώτερος δικοσμητής, ο τελειότερος έξω- ριστής. Οι νέοι μάλιστα αυτοι δεν θα άντήλλυσ- σον την φωλεάν των και με παλάτιον. Β.θημηδον θα την έξωραίσωσιν εκ συμφώνου με τās ή ωμέ- νας οίκονομίας των, με θυσίας ινας εις εργασίαν, εις ύπνον, εις έγκαρτέρησιν. Αγαπώσι να είναι ο εις παρά τον άλλον, και αν ή άνάγκη της ζωής τους χωρίξη ώρας τινάς, επαναβλέπονται με νέαν ζέσιν και πόνον.

Δεν έχουμ μυστικά μεταξύ των, εκτός μερικων εκπλήξεων, τās όποιας προητοίμασεν εκάτερος, και μετά την φανέρωσιν των όποιων νέαι εκδη- λώσεις, νέαι θωπειαι, νέαι τρυφερότητες.

Έν τῷ έρωτί των αισθάνονται έαυτούς καλούς, άγνους, ισχυρούς. Καί όταν έλθουμ αι ήμέραι των δοκιμασιών, τότε οι σύζυγοι ήνωμένοι θα τās άν- τιμετωπίσωσι θαρραλέως. Θα μεταδώση έκαστος εις τον έτερον εκ του ήρωισμού του και έφ' όσω

είναι όμοῦ, ούδέν θα δυνηθῆ να τούς νικήση, διότι ο έρωτος είναι ισχυρότερος και του θανάτου αυτού

Γάμος εκ συμφωνίας.

Δυστυχώς ή άρμονία των χαρακτήρων, ή ταυτό- της των διαθέσεων και των συνηθειών, αι όποιαι είναι άπαραίτητοι κατά τούς εξ έρωτος γάμους, πολύ σπανίως άπαντώνται.

Μετοξυ τώσων ενώσεων, οι εξ έρωτος γάμοι δεν είναι οι περισσότεροι. Πλην εις γάμος εκ συμφω- νίας δύναται επίσης να έχη καλά αποτελέσματα και να έξελιχθῆ εις ειρήνην διαρκή, και τούτο δια της ειλικρινούς και βαθείας άφοσιώσεως.

Μάλιστα δε πολλάκις ή έλλειψις σφοδρού πά- θους, όπερ τυφλώνει κατά την εκλογήν συζύγου, επιτρέπει τον σχηματισμόν γνώμης περισσότερον άντικειμενικής, βαθυτέρας σκέψεως και καλλιτέ- ρας άποφάσεως.

Ο σύζυγος, τον όποιον οι γονεις ή φίλοι τινές, ένίοτε δε και αυτή ή τύχη, παρουσιάζει εις μίαν κόρην, πολλάκις δεν είναι ο όνειροπολούμενος από μικρās νεότητος. Δεν θέλγει, δεν δονει την καρ- διαν μας, καθώ; ο πρώτος έρωτος, ο όποιος έχει λη- σμονηθῆ πλέον, άλλ' ο νέος αυτός έχει καλήν κοι- νωνικήν θέσιν, φυσιογνωμίαν συμπαθή και ήθικα προσόντα ύπέροχα. Η κόρη άς μη διστάση. Άς τον τιμήση δια της εκτιμήσεώς της και άς τῷ έμπιστευθῆ το μέλλον της. Άν δεν ύπάρχη ο φλο- γερός έρωτος, θα ύπάρχη όμως ή καθαρά και γα- ληνιαία αγάπη, ή όποια πολλάκις άξιζει πλειότε- ρον του έρωτος.

Η συνηθεια του ν' άλληλοβλέπωνται και ή οικειότης δημιουργοῦσι δεσμούς σταθερούς, ο δ' έρωτος γεννάται εξ αυτών. Καί είναι διαρκής. Δεν φοβούνται πλέον προδοσίας, θλιβεράς εκπλή- ξεις, άπογοητεύσεις. Η δε εύτυχία αυτή είναι πολλάκις το άποτελεσμα μιας μυστικής θυσίας, μ' άς θαρραλέας άποφάσεως.

Πρέπει όμως προς τούτο, όπως πάντοτε, να ύπάρχη ειλικρινεια. Με πρόσωπον, το όποιον νυι- φεύεσθε εκ συμφωνίας, δεν πρέπει ποτέ να παί- ζετε την κωμωδίαν του έρωτος. Η άποκάλυψις της άπάτης θα επέφερε την καταστροφήν. Εις τούς γάμους αυτούς το σοβαρόν και ή άπλότης πρέπει να κυριαρχώσι. Πρέπει οι σύζυγοι να αι- σθάνωται έαυτούς, ύπερ παν άλλο, φίλους. Υπό τούς όρους τούτους θα δυνηθώσι να διέλθωσιν ώρας εύτυχούς γαλήνης και να στηριξωσι το μέλ- λον των επί βίσεων άσαλεύτων.

Γάμος εξ άνάγκης.

Υπάρχουσιν έν τούτοις ενώσεις θλιβερώτεραι. Εις αυτάς διδομεν το όνομα: γάμος εξ άνάγκης. Εις τούτους ή κόρη, λόγω οίκονομικής στενοχω- ρίας, ή διότι είναι έγκαταλελειμμένη, ή δια ν' άποφύγη γονεις ή άδελφούς σκληρούς, αναγκάζε- ται να λάβη ως σύζυγον πρόσωπον μισητόν, με ήθικόν κηλιδωμένον, με παρελθόν ύποπτον. Η πάλιν νέος, δι' λόγους τοιούτους ή τοιούτους, αναγ- κάζεται να δεχθῆ ως σύζυγόν του κόρην, της όποιας οὔτε ή οίκογένεια, οὔτε ή προσωπική όξεια, άλλ' οὔτε και ή ήθική ύπόστασις είναι άνεκτή υπ' αυτού.

Οι γάμοι αυτοί, ως επί το πλείστον, σκοποῦσι, με θυσίαν της καρδίας και των ιδιαικων μας, την βελτίωσιν της υλικής θέσεως του μεν ή της δε δια της προικός ή δια της περιουσίας. Τότε οι γάμοι οὔτοι δύνανται να ονομασθώσι: γάμοι συν- σλλαγής, είναι δε πάντοτε πλήρεις στενοχωριών, καθ' α; ή ψυχή στενάζει άποπεινομένη, οὔχι δε σπανίως επαναστατοῦσιν αι αισθήσεις.

Η ψυχή και αι αισθήσεις θλιβώσι βραδυτέ- ρον την εκδίκησιν των δια της προδοσίας και του ψεύδους ή θα ύποστώσιν άγώνας φανερούς και θα πέσωσιν εις ληθαργικήν νάρκην, χειροτέραν και του θανάτου.

Οι άδρες ά; λυπηθώσιν εκ της βασάνου αυτής την κόρην. Καί ή νεάνις άς λυπηθῆ τον έαυτον της και τον σύζυγον, τον όποιον αναγκάζεται να δεχθῆ, πριν άκόμη δώση την τελειωτικήν της άπόφασιν. Είναι προτιμώτερον δι' άμφοτέρους να μείνουμ άγαμοι, να έπιδοθῆ και ο μεν και ή δε εις άνένδοτον εργασίαν, από την όποιαν πλλάκις θα ύπνουν την κεφαλήν ανακουφισμένοι, παρά να δεχθώσιν γάμον, ο όποιος οὔδε στιγμήν θα τους άπαλλάξη της ανίας, της τύψεως, της δυστυχίας.

Ἡ βασίλισσα τῆς Ρουμανίας Μαρία.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΣΑΝ ΤΑ ΦΥΛΛΑ

Ἐκάθησα στὸ ἀνοικτὸ παράθυρό μου, διὰ τὴν ἀκρὴν ἀνοιχτὴν θύρα. Καὶ ἐφύσησα μὲ τὸ περιπλέον. Ἦτο ἕνα σωστὸ καθ' ὅλα βάλσαμο, μοναδικὸν εἰς τὸ νὰ ἐκκουράσῃ τὸ ἀνήσυχον, τὸ κουρασμένον μυαλὸ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος, μαζὶ μὲ τὴν τυραννίαν τῆς βιοπάλης, δὲν ἔννοε ν' ἀφήσῃ ἀμελετητὸν καὶ τίποτε ἀπὸ τὰ περὶ αὐτῶν.

Μὲ τὰς σκέψεις αὐτὰς ἔτυχε νὰ ῥίψω τὸ βλέμμα εἰς τὸ ἔξωθεν τοῦ παραθύρου μου μὲγᾶλο καὶ πολὺφύλλο δένδρον. Τὸ φύλλωμά του δὲν εἶχε τὴν ἐκφραστικὴν τῆς ζωῆς πρασινάδα. Κουρασμένο καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὴν καλοκαιρινὴν ὑπερκόπωσιν, ἔδεχετο τὴν σφραγίδα τοῦ μοιραίου, τὴν ὁποῖαν τὸ φθινόπωρον ἀφίξει ἐπ' αὐτοῦ μετὰ τὸ χλωμό, τὸ κίτρινον τοῦ μαρσαμοῦ χρώμα.

Καὶ θὰ εἶχε καλῶς, ἂν τὸ πρᾶγμα σταματοῦσεν ἐπὶ ἐδῶ. Ὁ ἀπετέλει ἕνα ἀριστοτεχνικὸν συνδυασμὸν τοῦ ἑπικρατοῦς κίτρινου πρὸς τὸ διαλείπον καὶ μόνον δειλὰ-δειλὰ ἐμφανιζόμενον πράσινον.

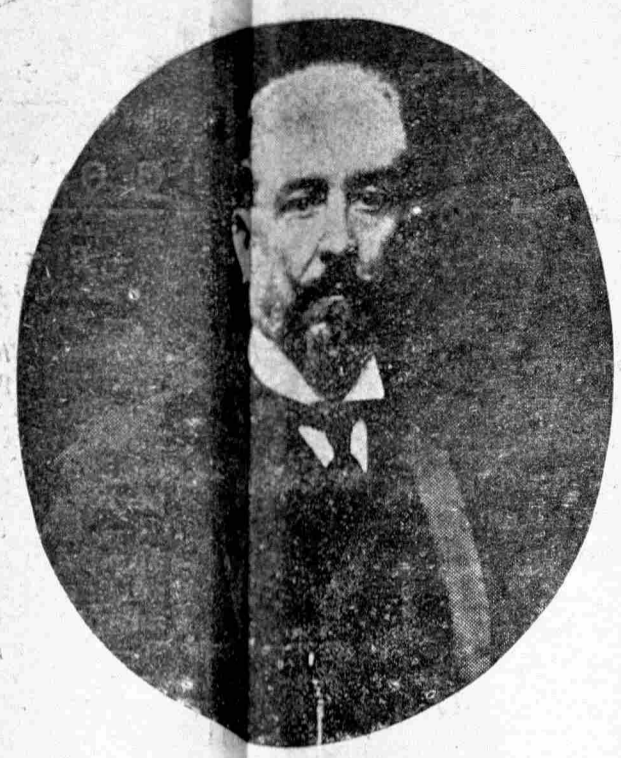
Ποσάκις οἱ καλλιτεχνικώτεροι πίνακες δὲν ἀνεδείχθησαν μὲ τὴν ἁρμονίαν τῶν χρωμάτων τούτων! Ἄλλ' εἶναι τάχα τοῦτο ἁρμονία; Ἐσκεπτόμην σιωπηλὸς καὶ πάντοτε πρὸς τὸ μισομαρμαμένο δένδρον ἀνετίζων. Ἀποτελεῖ λοιπὸν ἁρμονίαν ἡ ζωὴ μὲ τὸν θάνατον; ἡ βλάστησις, τὸ σφρίγος, ἡ ἀκμὴ μὲ τὸν μαρσαμόν; Καὶ εἶναι δυνατόν αἱ φοβεραὶ αἰ.αὶ ἀντιθέσεις νὰ συζητήσουν, νὰ συμπροῦσιν, νὰ συγκρατηθοῦν ἀπὸ ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν κλάδον;

Ἄλλὰ, τί τραγικὴ εἰκὼν! Ἡ θροσιά, ποῦ ἐξωγονοῦσεν ἡμῶν, μὲ τὸ εὐχάριστον φῶσμά της σκορποῦσεν ὡς βροχὴ τὰ ξηραμένα φύλλα, διὰ νὰ πέσουν κάτω εἰς τὴν γῆν, νὰ τὴν στολίσουν σάν ὄρατο ἐπιτυχημένον χαλί, τὸ ὁποῖον μετ' ὀλίγον θὰ ἔξω πατούσῃ, διὰ νὰ τὸ καταστρέψῃ τὸ πόδι τοῦ ἀνθρώπου, αὐτοῦ, ποῦ θέλει νὰ λέγεται τὸ εὐγενέστερον καὶ τρυφερότερον τῶν ἐπὶ τῆς γῆς πλασμάτων.

Εἰς ἕνα ἄλλο κλάδι τοῦ ἴδιου δένδρου δύο φλωρότατοι σπουργίτιαι, ἀλλήλαι καὶ πάντοτε χωρὶς φωνῆς, σκορποῦσαν τὸ ζωηρότερον τιτίβισμά των. Δὲν ξέφυγον ἀπὸ τὴν τραγοῦδι χαρᾶς ἢ λύτης διὰ τὰ ἐκλίποντα τὴν σιγὴν ἐκείνην ἀπὸ τὴν ζωὴν πτωχὰ φύλλα, τὰ ὅποια ἔδοκλῆρους μῆνας τοὺς ἔδωκαν σκιάν ἢ τοὺς ἔκρυψαν ἀπὸ τὰ πετροβολήματα καὶ τῆς σαλπικῆς τῶν διαφόρων γαβρηάδων.

Καὶ τὸ μὲν δένδρον θὰ ἀποκτήσῃ τὸν στολισμὸν του καὶ πάλιν εἰς τὴν κατάλληλον ἐποχὴν. Ποῖός ὁμως θὰ δώσῃ τὴν ζωὴν καὶ εἰς τὰ τόσα ἑκατομμύρια, τὰ ὅποια, σάν τὰ φύλλα τοῦ φθινοπώρου, σκορπίζετ' ἢ φατὰ καὶ ὁ σιδηρὸς τοῦ φοβεροῦ πανευρωπαϊκοῦ ἀλληλοφάγματος; Ἐδῶ σταματᾷ κάθε ἀπάντησις εἰς βάρους καὶ πρὸς ἐντροπὴν τῆς ἀνθρωπίνης προόδου, εἰς τὴν ὁποῖαν τόσα καὶ τόσα μεγάλα καὶ ὄρατα ἐβασίσθησαν.

Ἄς... Ὁ ἀποθανὼν ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἰταλίας Σάν Τζουλιάνο.

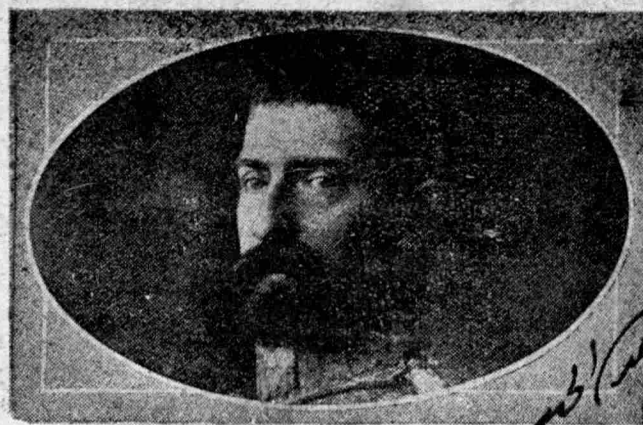

Ὁ ἀποθανὼν ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἰταλίας Σάν Τζουλιάνο.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

Ἡ ἀφηρημένη

Τὸ θελτικώτερον πλάσμα. Διὰ νὰ ἀφαιρῆται συχνά, θὰ εἴπῃ, ὅτι τὸ πνεῦμά της δὲν τυρβάζει περὶ τὰ μικρὰ καὶ πεζὰ. Εἶναι συνειθισμένον εἰς πτήσεις, εἰς ὄνειροπολήματα. Ἄρα ψυχὴ εὐγενής, χαρακτὴρ ἀνώτερος τῶν ἄλλων χιλιάδων κοινοτάτων χαρακτήρων. Ἐπειτα, ἐκείνη ἡ ἐκ τῆς ἀφαιρέσεως ῥέμβη καὶ πρ. σήλωσις πρὸς ἀόριστόν τι φανταστικὸν σημεῖον, καὶ κατόπιν ἡ θαυμασία, ἢ χαρίεσσα ἀνάηψις, ἢ ἐπάνοδος εἰς τὸν πραγματικὸν κόσμον, εἰς ὃν σῶματι μόνον ὑπάρχει, ὅλα αὐτὰ τὴν ἀναδεικνύουσιν ἄξιαν βαθυτάτης ἀγάπης. Αἱ σκέψεις αἱ προσφιλεῖς, αἱ συνοδευόμεναι ἀρρήκτως πρὸς τὸ ἐγὼ τῆς ὑπάρξεως, φέρουν τὴν ἀφηρημένην εἰς Παραδείσουσιν ἑμβασμῶν. Λησμονεῖ ἐντελῶς τοῦ ἐνεστώτος τὴν πεζότητα, καὶ ζῆ ἐν μέσῳ φωτός, ἀνθέων, γαλήνης, ὀρίζοντος γλαυκοῦ. Καὶ εἰμπορεῖς σὺ, ὅστις τὴν ῥίπτεις εἰς σκέψεις, νὰ εἶσαι πλάγι τῆς, καὶ ὁμως νὰ ἀφαιρῆται, σκεπτομένη σέ, ἐν ᾧ σὺ, βλέπων αὐτὴν νὰ μὴ προσέχῃ, τὴν ἐκλαμβάνεις ὡς ἀδιάφορον. Ὅμιλετε διὰ τὰς ἀσχολίας σας, ἢ ἀφηγήσθε κανὲν ἐπεισόδιον διὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα. Ἐνῶ ὁμιλεῖτε, τὴν βλέπετε εἰς τὰ μάτια... Σὰς βλέπει φυσικὰ καὶ αὐτὴ. Καὶ δεικνύει, ὅτι σὰς ἔννοε, καὶ ἄχρουν μειδίαμα στέφει τὰ χεῖλι τῆς, καὶ ὁμως, ἢ διαβολεμένη, δὲν νοιώθει τί τῆς λέτε. Κάθε ἄλλο. Αὐτὴ σκέπτεται, καὶ τί δὲν σκέπτεται!... Καὶ τὸ ἄστερον εἶναι, ὅτι συλλογίζεται σὰς!... Ἀνακαλύπτει, ὅτι δὲν προσέχει καθόλου, διότι, ἂν εἴσθε εἰς τὸ πραγματικὸν σημεῖον τῆς ἀφηγήσεως, αὐτὴ μειδία. Ἄν εἰς τὸ κομικώτερον, αὐτὴ ἀπαθεσάτῃ κυττάξῃ τὸν γλόμπον τῆς λάμπας, περὶ τῆς ὁποίας ὡ χρυσαλλίδες πετοῦν αἱ σκέψεις τῆς. Τολμᾶτε νὰ τῆς παρατηρήσθε, ὅτι δὲν προσέχει... Καὶ μὲ μειδίαμα ἀρρήτου γλυκύτητος, καὶ μὲ βλέμμα περιπαθές:

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρουμανίας Φερδινάνδος.

Ἄ, μὰ! ἦμον ἀφηρημένη!... Καὶ προφέρει, ἀπαγγέλλει μᾶλλον, ἔνεϊνο τὸ ἀφηρημένη μετὰ τὸν τόσην νοητικὴν, σιγά-σιγά, ὅστε, ἐὰν εἴσθε ὀλίγον εὐαίσθητος, θὰ καμφθῆτε, θὰ ὑποστῆτε τὴν ἠδύτητα τοῦ γυναικείου περιουσιῶν. Ἐξ ἰκολοῦθετε, καὶ ἐπαναλαμβάνεται ἡ αὐτὴ σκηνή. Καὶ σὲς διατυπώνετε κάποιον παρῶνον, ὅτε ἐκείνη, ἡ ῥέμα ἀφῆκ ἰσομένη, ἀποζημιῶ τὴν δυσσυσκοιαν σὰς μετ' ἐν αἰώνιον: Ἀφηρημένη, παρδον! Καὶ τὸ πρᾶγμα, ἐν ὅσῳ περιορίζεται εἰς τὴν σκηνὴν καὶ τὴν μιμητὴν, καλὰ. Ἄλλ' ὅταν, διὰ νὰ κρῖνῃ τὴν ἀφηρημάδα τῆς, ἀναμνηστικὴ εἰς τὴν ὁμιλίαν, ἢ ἀποπειράται νὰ σὰς διηγήθῃ κάτι, τότε πλέκται αὐτοστιγμὴ ὀλόκληρος σκηνὴ κομωδίας. Κατέβαινα τὴν ὁδὸν Μνηματοκίων, σὰς λέγει, μετὰ τὴν πρόθεσιν νὰ ὑπάγω... εἰς Σισλι. Ἄ, εἶναι ὄρατα ἐκεῖ εἰς τὴν Πριγκίπων... Ἐεῦρετε; εἶδα καὶ τὸν κύριον... καλὲ, πῶς τὸν λέγουσιν; Τὸν λησιμονῶ (καὶ εἶναι συνώνυμος τῆς!...) Ἔως νὰ καταβῶ ὁμως ἀπὸ τὴν σκάλα... Πιὰ σκάλα; Σὲς πηγαίνετε μετὰ τὸ ἀπόλοιο, ἀφοῦ διητηθῆτε εἰς Πριγκίπων... Ἄ, ἀλήθεια, καλὲ, ... τί ἀφηρημένη! Καὶ ἀτρέφουσα πρὸς τὴν μητέρα τῆς: Ἐλεγα, μαμά, ἐνθυμείσθε, διὰ τὴν χθεσινὴν ἐπίσκεψιν, ποῦ... τί ἔλεγα; Καὶ ὑφίστασθε καρτερικῶς τὸ μαρτύριον, ἕως ὅτου ἀπαλλαγῇ ἡ δεσποινὴς τῆς τυραννικῆς διὰ σὰς, ἀπολαυστικῆς δι' αὐτὴν, ἀφαιρέσεως. Ἐγείρεσθε νὰ φύγετε, τῆς δίδετε τὴν χεῖρα, διανοεῖσθε νὰ τὴν σφιγξέτε μετὰ τὴν θέρη τῆς αἰσθητικῆς διὰ τὸ ἀγγελικὸν αὐτὸ πλάσμα, καὶ τὸ πλάσμα αὐτὸ τῶν ὄνειρων σὰς βλέπει πρὸς τὴν ὁδὸν καὶ ἐκτείνει τὴν ὄνειροπολουμένην χεῖρα φιλικώτατα πρὸς τὴν... μαμά τῆς! Τώρα, εἶναι καὶ μερικὲς ποῦ τὸ κόμουν ἐπιτιθεῖς ἀπὸ πονηρίαν. Ἄ, νὰ προφυλάττεσθε ἀπὸ αὐτῶν. Εἶναι ὄλο ὑποκρισία. Προσποιοῦνται διὰ νὰ φανοῦν τάχα πιητικαί, εὐαίσθητοι. Σὰς ἀφῆκον νὰ λέτε, διὰ νὰ σὰς ἀκούσιν προσεκτικώτερα, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀφαιρέσεως, παρὰ ἐὰν σὰς ἐκύταζαν εἰς τὰ μάτια. Ἐὰν εἴσθε βέβαιος, ὅτι τὸ κάμνι ἐπιτιθεῖς, τότε νὰ μὴ κατὰλληλος, μοναδικὴ εὐκαιρία, νὰ τῆς εἴπητε ὅτι θέλετε, αἰσθητικῶν πάντοτε, τὸ ὅποιον, ἐὰν ἐφαίνετο, ὅτι ἐπρόσεχε, βεβαίως δὲν θὰ εἴχατε τὸ θάρρος νὰ ἐκοτομίσετε. Ἄ, εἶναι πολλοὶ κακοὶ αὐτοὶ οἱ πονηροῦτατοι, ὅσοι θελτικὰ πλάσματα καὶ ἂν ἦναι αἱ ἀληθῆς ἀφηρημένα... Σκάνετε ὀλίγον ἀπὸ θυμῶν, ἀλλὰ τί εὐμορφα ποῦ σὰς ἔλκει καὶ σὰς πληροῖ ἡδυστάτου αἰσθητικῆς, ὅταν γυρῆ γλυκὰ-γλυκὰ, μετ' εὐμενέστατον μειδίαμα, μετὰ ἰσμενά ὑγρὰ μάτια, τὰ ὅποια ἐν ἐναντίῳ περιπτώσει θὰ σὰς ἐκύταζαν ἀναγκαστικῶς, χωρὶς ἐκφρασιν, ἀπὸ συνήθειαν, καὶ συνερχομένη σὰς περιβάλλει ὀλόκληρον μετὰ μίαν ὀφθαλμοβολήν, ἐνῶ τὰ χεῖλι τῆς ψιθυρίζουν γλυκύτητα: Καλὲ, τί ἀφηρημένη!...

Προετοιμασίαι δι' ἐν ἀεροπορικὸν ταξίδιον.

Δοκιμαὶ τῶν ἀεροπλάνων πρὶν ἀποδυσθῶσιν εἰς τὸν ἀγῶνα.

19. Μετά δύο έτη.

Δύο έτη παρήλθον από των γεγονότων εκείνων. 'Ο 'Ιάκωβος είχε παραιτηθή του στρατιωτικού' προϋτίμησε να ζή μαζί με τους γονείς του και να παρηγορηθῆ διὰ τῆς παρουσίας του τὴν καταλυπημένην μητέρα του.

Εὐρισκόμεθα περὶ τὰ τέλη τοῦ χειμῶνος· τὸ ψυχρὸς εἶναι ὀλιγώτερον δρυμύ. Ἡ χιὼν ἔχει ἐξαφανισθῆ καὶ μία δειλὴ πρασινάδα ἀπλοῦται ἐπὶ τῶν δένδρων. Ἡ περὶ τὸν Πύργον τοποθεσία δὲν ἔχει ἀλλάξει διόλου· μόνον οἱ κάτοικοι τοῦ Πύργου ἠλλοιώθησαν. Ὁ μαρκήσιος ἐγῆρασιν ἐπαισθητῶς, αἱ δὲ κνήμαί του ἤρχισαν νὰ τρέμουν. Καὶ ἡ Κλοτίλδη εἶναι ἐπίσης ἀγνώριστος. Ρυτίδες ἔχουν ἀυλακώσει τὸ μέτωπον καὶ τὸ πρόσωπόν της, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ της μαρτυροῦν, ὅτι εἶχε πολὺ κλαύσει. Ἀλλὰ καὶ ὁ 'Ιάκωβος δὲν μετεβλήθη ὀλιγώτερον. Εἶναι ὠχρὸς· δὲν γελᾷ πλέον, δὲν χαίρει. Μία σκέψις τὸν βασανίζει: ἡ ἀπώλεια τοῦ ἔρωτός του, ἡ ἀπώλεια τῆς τιμῆς του.

Καὶ τοὺς εὐρίσκομεν τώρα καὶ τοὺς τρεῖς καθημένους παρὰ τὴν θερμάστραν, σκυθρωποὺς καὶ περισκέπτους.

Ἄφνης ἡ μαρκησία σηκώνεται καὶ πλησιάζει τὸν Λωράν. Διερχομένη παρὰ τὸν 'Ιάκωβον, κύπτει, τὸν φιλεῖ εἰς τὸ μέτωπον καὶ τοῦ λέγει:

— Θὰ μὲ βοηθήσης βέβαια, ἂν χρειασθῆ...

'Ο 'Ιάκωβος δὲν ἐνόησε τίποτε καὶ παρατηρεῖ μ' ἐκπληξιν τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία ἐγονάτισε πρὸ τοῦ μαρκησίου.

— Λωράν, τοῦ λέγει, ἤθελον νὰ σοὺ κάμω μίαν παράκλησιν.

— Λέγε, Κλοτίλδη, τί θέλεις; τί ἐπιθυμεῖς;

— Λωράν, εἴμεθα τόσο σκυθρωποὶ!.. Δὲν φρονεῖς, ὅτι ἡ παρουσία τῆς Μάρθας καὶ τῆς 'Ισαβέλλας θὰ μᾶς ἀνεκούφιζεν ἀπὸ

τὴν θλίψιν μας! Τὰ κορίτσια αὐτὰ ἦσαν πάντοτε ἄξια τῆς ἀγάπης μας. Ἡ 'Ισαβέλλα μάλιστα μᾶς ἀπέδειξε διὰ τῆς θυσίας τῆς τιμῆς της καὶ τῆς ἐλευθερίας της πόσον μᾶς ἀγαπᾷ... Λωράν, θὰ διατάσῃς ἀρᾶ γε νὰ τὰς προσκαλέσῃς νὰ ἔλθουν ἐδῶ;

— Ὅχι μόνον δὲν ἐδίστασα, ἀπήντησεν ὁ γέρον, ἀλλὰ καὶ πρὸ πολλοῦ ὑπῆγα νὰ συναντήσω τὰ κορίτσια, διὰ νὰ τὰ καλέσω εἰς τὸν Πύργον.

— Μοῦ τὸ εἶχες ἀποκρύψει!

— Ἡ 'Ισαβέλλα εἶχεν ἐπιδείξει περισσοτέραν ἀφοσίωσιν ἀφ' ὅ,τι φαντάζεσαι. Διότι αὕτη εὐρίσκειτο εἰς τὸ δάσος, μάρτυς τῆς δολοφονίας τοῦ Μωμπόρν, καὶ εἶδε τὸν δολοφόνον. Ἡ δικαιοσύνη τὸ ἐγνώριζεν, ἀλλ' ἡ γενναία κόρη ἀπήφισε τὰ πάντα καὶ προσεπάθησε νὰ κρατήσῃ τὸ φοβερὸν μυστικόν. Μέχρι τέλους οὐδὲν ἀπεκάλυψεν. Εἶδον λοιπὸν τὴν 'Ισαβέλλαν καὶ τὴν παρεκάλεσα νὰ ἐπιστρέψῃ. Τῇ εἶπον, ὅτι ὅλοι μας θὰ τὰς ὑπεδεχόμεθα με ἀνοικτὰς ἀγκάλας... Ἀλλὰ μοῦ ἀπήντησεν, ὅτι διὰ τῆς ἐργασίας ἀπέκτησαν τὴν ἀνεξαρτησίαν των καὶ ὅτι προετίμων νὰ ζήσουν ἐργαζόμενοι. Ἀφοῦ δε τὰς ἐξεδιώξαμεν χωρὶς νὰ ταῖς εἴπωμεν τὸν λόγον, δὲν θὰ ἐπέστρεφον, ἂν δὲν ἐμάνθανον ἀπὸ ἡμᾶς τὰ αἴτια.

Ἡ μαρκησία ἀνεστέναξε βαθεῖα· ἔστρεψε τὸ βλέμμα της πρὸς τὸν 'Ιάκωβον, ὅστις ἦτο κάτωχρος.

— Λωράν, τὰ κορίτσια αὐτὰ ἠρνήθησαν εἰς σέ· ἴσως δὲν ἀρνηθοῦν καὶ εἰς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἐσυνήθισαν νὰ ὀνομάζουσαν μητέρα των. Θέλεις νὰ κάμω μίαν ἀκόμη ἀπόπειραν; Θὰ τὰς ἐδέχεσο ἂν τὰς ἐπανέφερον ἐδῶ;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ μαρκήσιος, κινῶν ἐπανειλημμένως τὴν κεφαλήν. Κάμε ὅ,τι νομίζεις καλόν.

Ἐπειτα προσέθηκεν:

— Εἶμαι τόσο κουρασμένος, τόσο ἐξηντλημένος, ὥστε αἰσθάνομαι, ὅτι ἡ νεότης των καὶ ἡ χάρις των θὰ μὲ γλυκάνουν τὰς τελευταίας ἡμέρας μου.

Ἡ μαρκησία ἠσπάσθη τὸς χεῖρας τοῦ συζύγου της, ἐσηκώθη, ἐπέρασε πλησίον τοῦ 'Ιακώβου καὶ τοῦ ἐθώπευσε τὴν κεφαλήν. Ἐκεῖνος τὴν ἠγαθήσθη μ' ἐν ἐκφραστικὸν βλέμμα.

— Εἶσαι ὅλη καλοσύνη, ἀγαθότης καὶ ἀφοσίωσις, ἐπιθύρισε.

Ἐπειτα ἐσκέφθη καθ' ἑαυτὸν:

— Νέα θλίψις ἀρχίζει τώρα δι' ἐμέ. Ἀλλ' ἔστω, θὰ τὴν βλέπω τουλάχιστον, θὰ τῆς ὀμιλῶ. Αὕτη καὶ ἡ Μάρθα θὰ καταστήσουν τοὺς γονεῖς μου εὐτυχεῖς· ἄς ἐπιστρέψουν λοιπὸν, ἄς ἐπιστρέψουν γρήγορα.

(ἀκολουθεῖ)

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΓΙΟΥΝΙΣΤΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΝΑΤΑΛΙΑΝ ΔΟΡΜΙΤΣ

Νοέμβριος 18**

Ἐραία μου Νατάλια!

Ἐχω πάντοτε πεποίθησιν εἰς τὴν δύσμοι καὶ τὴν πειθῶ τοῦ ἔρωτός μου. Ἀφοῦ δὲν ἠδυνήθησεν νὰ τὸν ἀποφύγῃ, θὰν ἀκόμη δὲν τὸν ἐγνώριζες καὶ δὲν ἤξευρες περὶ τίνος πρόκειται, πῶς θὰ δυνηθῆς νὰ τὸν ἀποξενώσῃς τώρα, ὅτε τὸν γνωρίζεις κάλλιστα καὶ ἔλαβες ἐπαρκῆ αὐτοῦ πείραν;

Ἦμπορεῖ νὰ ἦναι ἀνεπιρρήτως, τὸ παραδέχομαι, διότι, ἐν συγκρίσει πρὸς Ἑσέ, καὶ ὁ μέγιστος ἔρωτος εἶναι μηδαμινός καὶ ἀσημαντός. Ἀνάξιος ὁμῶς δὲν εἶναι! Ὡς πρὸς αὐτό, εἶμαι βέβαιος, ὅτι τὸ ὁμολογεῖς καὶ Σὺ καὶ τὸ ἐπικυρώσεις.

Δὲν Σὲ ἀγαπῶ, ὅπως ὁ ἄνδρας ἀγαπᾷ μίαν γυναῖκα, ἡ τουλάχιστον, δὲν Σὲ ἀγαπῶ μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Σὲ ἀγαπῶ μᾶλλον ὅπως ἀγαπᾷ μία ψυχὴ ἄλλην ψυχὴν, ἀδελφὴν καὶ ὁμοούσιον.

Ἡ ψυχὴ Σου εἶναι ἀδελφὴ τῆς ἰδικῆς μου· συμπίπτουσιν εἰς τὰ φρονήματα, συναντιζονται εἰς τὴν ἰδέαν. Ἐχουν ἐκεῖνο τὸ κοινόν, τὸ ὁποῖον συνδέει δύο ἰδεώδη ἀπόλυτα καὶ ἀπολύτως ἀκριβῆ, ἔχουν τὴν ἰδίαν ἀρχὴν καὶ τὴν ἰδίαν κατεύθυνσιν.

Σὲ ἀγαποῦσα καὶ πρὶν ἀκόμη νὰ Σοῦ τὸ εἴπω·

Σὲ ἀγαπῶ καὶ τώρα πού Σοῦ τὸ εἶπα καὶ Σοῦ τὸ λέγω· θὰ Σ' ἀγαπῶ καὶ θὰν θὰ μ' ἐμποδίσῃς νὰ Σοῦ τὸ ξαναεἴπω. Οἱ μεγάλοι ἔρωτες δὲν ἀναγνωρίζουν ὄρια, δὲν λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν ὄρους καὶ συνθήκας καὶ θεσμούς. Καὶ ἂν δὲν γεννῶνται πάντοτε μαζί με τὸν ἄνθρωπον, ἀποθνήσκουν ὁμῶς πάντοτε μαζί του. Ὁ θάνατος εἶναι τὸ μόνον ὄριόν των! Ὅχι ὁ κόσμος, οὐτε αἱ συνθήκαι τοῦ κόσμου. Τί σημαίνει δι' ἐνα μέγαν ἔρωτα ἡ ζωὴ καὶ αἱ μεταπτώσεις τῆς ζωῆς, ἀφοῦ ζωὴ καὶ ὑπαρξίς εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος;

Ἀγαπᾷν ταῦτόν ἐστι τῷ ζῆν. Ἰδοὺ ὁ μέγας προορισμός τοῦ ἀνθρώπου, ἡ μάλλον τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου: διότι ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δὲν ἀγαπᾷ διὰ τῆς ψυχῆς, εἶναι κτήνος, τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ μόνον διὰ τῆς σαρκὸς καὶ διὰ τὴν ἀνάγκην.

Εἶσαι ὠραία, πολὺ ὠραία! Τὸ βλέπω καί, πρὸ παντός, τὸ αἰσθάνομαι. Ἀλλ' εἶσαι καὶ φύσις εὐγενής, πλασμένη ὄχι μόνον ἀπὸ σάρκας ὠραίας, ἀλλὰ καὶ με ὠραίαν προικισμένη ψυχῆν! Καὶ τοῦτο, ἀκριβῶς, εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον αἰσθάνομαι περισσότερον. Δὲν ἀνεστατάωσες τόσο τὰς αἰσθησεις μου, ὅσον ἐξωραΐσες τὴν ψυχὴν μου! καὶ διὰ τοῦτο, με τὴν ψυχὴν μου μᾶλλον Σὲ ἀγαπῶ...

Ἐεῦρεῖς; αὐριον γίνεται ἔτος δλόκληρον, ἀφ' ὅτου Σ' ἐρωτοπλησίασα, καὶ ἐρωτοπίασα τὸ λατρευτὸ χεράκι Σου, καὶ πρωταπῆλαυσα τὴν μάγισσαν φωνὴν Σου. Ἐτος δλόκληρον!... Δώδεκα μῆνες!... Πόσον γρήγορα περνοῦν τὰ χρόνια τῶν ἐρωτευμένων!... Ἀλλὰ καὶ πόσους σταθμοὺς εὐτυχίας εἶχε δι' ἐμένα τὸ ἔτος αὐτό, πού τελειώνει αὐριον!... Ἐχω χαράξει βαθεῖα μέσα σὴν μνήμην μου τὰς χρονολογίας τῶν σταθμῶν τούτων τῆς εὐτυχίας μου, καὶ εἶμαι σήμερον εὐτυχὴς νὰ κάμνω τὴν ἀνακαταστάσιν καὶ τὴν ἀπογραφήν των. Αἱ χρονολογίαι εἶναι αἱ γλυκύτεραι ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ ἔρωτος ἐποχῆς, καὶ αἱ χαριέστεραι ἐπικεφαλίδες τῶν ἐκλεκτοτέρων τῆς ἱστορίας ταύτης παρα-

γράφων. Με τὰς χρονολογίας ταύτας ἀνευρίσκει τις τί ἔκαμε, διὰ νὰ γνωριοθῆ με τὴν Φλὴν του, πῶς καὶ πότε τὴν ἐγνώρισε, πότε τῆς εἶπε κἄτι τι, πού τὴν συνῆντησεν ἰδιαιτέρως.

Ἐγίναιε, Νατάλια, ὠραία μου φίλη! Εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ μείνωμεν μέχρι τέλους φίλοι, διότι Σὺ πρώτη ὑπέγραψες τῆς φιλίας μας τὸ συμβόλαιον. Καὶ διὰ νὰ τὸ ὑπογράψῃς, σημαίνει, ὅτι ἐπέισθης, ὅτι εἶμαι ἄξιος τῆς φιλίας Σου καὶ ὅτι οὐδέποτε θὰ τὴν προδώσῃς.

Ἐάν δὲν μ' ἔκαμνες φίλον Σου, θὰ ἔχανε μὲν καὶ Σὺ μίαν ὠραίαν λατρείαν, θὰ ἔχανα ὁμῶς καὶ ἐγὼ μίαν ὠραίαν ἀπόλαυσιν. Εἶσαι τὸ χαϊδεύμενον ἀντικείμενον τῶν πόθων μου καὶ τῶν συλλογισμῶν μου. Δὲν εἶσαι πλέον ξενὴ δι' ἐμέ. Εἶσαι ἰδική μου, διότι κατέχεις ὅλα μου τὰ αἰσθήματα, διότι Σὲ αἰσθάνομαι περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου. Πῶς ἠμπορῶ νὰ ζῶ πλέον καὶ νὰ ὑπάρχω, χωρὶς νὰ Σ' ἀγαπῶ καὶ χωρὶς νὰ Σοῦ τὸ λέγω;

Βεβαίως δὲν ὑπάρχει γυναῖκα, ἡ ὁποία νὰ μὴ ἦναι ὠραία εἰς τὰ μάτια ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τὴν ἀγαπᾷ. Ἀλλὰ Σὺ, Νατάλιᾶ μου, Σὺ εἶσαι ὠραία δι' ὅλον τὸν κόσμον καὶ ὄχι μόνον δι' ἐμέ. Δὲν Σὲ κάμνει ὁ ἔρωτος μου ὠραίαν, ἀλλὰ λαμβάνει αὐτὸς ἀπὸ τὴν ὠραιότητά Σου καὶ γίγεται ὠραῖος καθὼς ἑαυτοῦ. Ὁ ἔρωτος μου καὶ Σὺ εἶσαι ὅπως μία ὠραία εἰδὼν μέσα εἰς ἕνα ὠραῖον πλαίσιον: Χωρισμένα θὰ ἔχανε πολὺ ἀπὸ τὴν ἀξίαν των· ἠνωμένα, ἀποτελοῦν κἄτι τι τὸ τέλειον.

Ἐγίναιε, Νατάλια! Δὲν σ' ἐρωτῶ ἂν μ' ἀγαπᾷς. Ἀλλὰ καὶ Σὺ μὴ μ' ἐρωτᾷς τὸ πόσον Σ' ἀγαπῶ. Ὁ ἔρωτος μου εἶναι ἔρωτος ἀπεριόριστος.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΚΗΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητῆς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ.

(Μετὰφρασις)

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Εἰς τὸ ψαθάκι μου,

Δὲν ξέρω ποῦ θὰ σ' εὔρη τὸ γράμμα μου. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅμως εἰς καμμίαν ἀκτὴν τῆς Προποντίδος, ὅπου μὲ τόσα ἄλλα σκουπίδια ριχμένο ταλανίζεις τὸν παλῆν κύριόν σου.

Καυμένο ψαθάκι! Θὰ τὸ πιστεύεις ἂν σὲ πῶ, ὅτι δάκρυσα προχθὲς τὴν στιγμήν ποῦ σὲ εἶδα πεταγμένο εἰς τὸ κάρρο τοῦ σκουπιδαῖ!... Δὲν ἦτο πειστικὸν νὰ σὲ κρατήσω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς κεφαλῆς μου... Ἡ βροχὴ τοῦ φθινοπώρου, ποῦ ἐπλυνεν ὅλα τὰ καλοκαιρινὰ ἀμαρτήματα, ἤρπασε καὶ σένα ἀπὸ τὸ κεφάλι μου, γιὰ νὰ σὲ ριψη μαζί μετὰ τὰ ἄλλα ἄχρηστα. Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὸ πικρὸ σου, τὸ εἰρωνικὸ σου χαμόγελο κατὰ τὴν ὥραν τῆς παραδόσεως.

Περάσαμε μαζί ὀλόκληρη ζωὴ. Ἐγνώρισες τὴν χαρὰν καὶ τὴν θλίψιν μου. Ποτὲ δὲν μ' ἐπρόδωσες, ποτὲ δὲν ἐφυγες ἀπὸ τὸ κεφάλι μου...

Ἐσὺ, γλυκὸ μου καπέλλο, μ' ἐδρόσιζες ὅταν ὁ ἥλιος ἀσπλάγχνα μὲ ἔλυωνεν!... Ἐσένα γυροῦσα εἰς τὰ χέρια μου κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀμνησίας, ὅταν πελωρία κασάπικη κοιλιὰ ζητοῦσε λογαριασμόν!... Ἐσένα μετεχειριζόμενη γιὰ ν' ἀνταποδώσω τὸν χαιρετισμόν ποῦ μ' ἐχάριζαν χαριτωμένα χειλάκια!...

Καὶ ὅταν ὁ τρελλοβορηῆς — ζηλιάρης γιὰ τὴν ἀγάπην μας — σὲ ἄρπαξε νὰ σὲ κατρακυλήσῃ μέσα εἰς τῆς λάσπες, ἔτρεχα σὺν τρελλὸς νὰ σὲ πιάσω, νὰ σὲ σφίξω εἰς τὸ... κεφάλι μου!

Μὰ ὅλα αὐτὰ πέρασαν.

Ὁ ἥλιος σ' ἐμαύρισε. Τὰ κτυπήματα σ' ἔκαμαν ν' ἀλλοθωρήσῃς.

Ἐξησες, σὺν τὸ τριαντάφυλλο, τὴν ζωὴν τοῦ καλοκαιριοῦ.

Ἦτο φυσικὸν νὰ περιφρονηθῆς, νὰ ριφθῆς ἐκεῖ π. ὅ βίσκεσαι... Ἔτσι εἶναι ὁ κόσμος, καλὸ μου καπέλλο!

Κοπίσσα, σὲ ὡ εἰρεύθηκα εἰς τὴν βιτρίνα τοῦ καταστήματος ποῦ ἦσο, ἐξώδευσα ὅλην τὴν ρητορικὴν μου νὰ δανεισθῶ μερικὰ ψιλὰ νὰ σ' ἀγοράσω, νὰ σ' ἀπολαύσω!...

Σ' ἐπῆρα. Σ' ἐθύμιαζα μὲ λιβανωτόν, ἐγέμισα μὲ ἀρώματα τὰ ἐσώρροχά σου, σ' ἐπροφύλαξα ἀπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, ἀπὸ τὰ νερά τῆς βροχῆς.

Κατόπιν ἤρχισεν ὁ βαρεμός. Ἦρχισαν ὅλες ἡ στενοχώριες μου νὰ ξεσπᾶν ἐπάνω σου.

Δὲν μ' ἐμελλεν ἂν ὁ ἥλιος σ' ἐμαύριζεν, ἂν ἡ βροχὴ ἐφούσκωνε τὸ λεπτὸ σου σωματάκι.

Καὶ ὅταν, ὕστερα ἀπὸ τὰς τόσας ὑπηρεσίας σου, κατήντησες ἀχρηστο, κουρέλι τῆς ζωῆς, καὶ ἦλθεν ὁ σκουπιδαῖς νὰ ρωτήσῃ ἂν ἔχη τίποτε γιὰ πέταγμα, μὲ τὴν μεγαλειότεραν σκληρότητα τὸν εἶπα:

— Ἐχει ἓνα, πάρε το!

Καὶ σ' ἔβγαλα ἀπὸ τὸ κεφάλι μου, γιὰ νὰ σὲ δώσω στὰ χέρια του.

Πτωχὸ μου ψαθάκι!

Ὅταν σὲ εἶδα συντετριμμένον, ἀπηλισμένον, ἀπογοητευμένον διὰ τὸ βρωμερόν σου μέλλον εἰς τὸ κάρρο τοῦ σκουπιδαῖ, τότε συλλογίσθηκα τὴν ἀχαριστίαν καὶ βαρβαρότητά μου.

Ἐκείνην τὴν ὥραν ἐδάκρυσα, καλὸ μου καπέλλο!

Πιστεύω νὰ κάμῃς κι' ἐσὺ τὸ ἴδιο ὅταν διαβάσῃς τὸ γράμμα μου. Τί νὰ γίνῃ; Ὑπομονή, καπέλλο μου, ὑπομονή! Ἔτσι εἶναι ὁ κόσμος...

Μὲ ἀφοσίωσιν
Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΖΑΧΑΡΙ

Μὲ τὴ ζάχαρι στὸ σπῆτι μὲ ζαλιζοῦν νύχτα-μέρα. «Δὲν ἐπῆρες; δὲν θὰ πάρῃς;» νὰ καυγάδες καὶ [βρισίδια...]

μὰ ὡς τόσο μὲ γυναῖκες ποιὸς ποτὲ τὰ βγάξει πέρα;... μ' ἀναγκάζουνε, ποῦ λέτε, κι' ἀγοράζω δυὸ σακκίδια!

Τὰ σακκίδια μου τώρα διπλοτριπλοσπαρῶνω, ἀλλὰ πότε-πότε τρώγω καὶ λιγάκι σὺν τὸ κλέφτη, τὴ γυναῖκά μου ἀφίνω καὶ μετὰ τὰ ζαχαρώνω, ὡς που ἔξαφνα ἀκούμε πῶς ἡ ζάχαρι ξεπέφτει!...

Νέα πάλι δυστυχία καὶ καταφορὰ μὲ πλήττει. «Ποιὸς σοῦ εἶπε ν' ἀγοράσῃς;» καὶ τὰ ἴδια καὶ τὰ [ἴδια...]

ἀπὸ γρίνες καὶ καυγάδες εἶν' ἀνάστατο τὸ σπῆτι ὡς που τέλος μ' ἀναγκάζουν καὶ πουλάω τὰ σακ- [κίδια!]

Μὰ δὲν πέρασ' ἑβδομάδα, τὸ φαντάζεσθε ποτὲ; νέος ὑψωμός καὶ πάλιν' πᾶ νὰ πῆ κονσολιτέ!...

Μὰ δὲν δίδω πειὰ πεντάρια, μεταβάλλω τὴν πορεία καὶ στὸ σπῆτι ἄς γυρνιαζῇ ὅσο θέλει ἡ κυρία...

Σὺν πηγαίνω πειὰ στὸ σπῆτι, δὲν μ' ἀρέσ' ἡ φασα- [ρία...]

Χαιρετώ ὅποιον ξέρω ποῦ τὸν λένε Ζαχαρία... στὰ παλιά μου τὰ λημέρια, δὲν πατάω, δὲν ζυγόνω, μὰ μὲ τοῦ Ζιχαριάδη τὴν κασιεῖρα ζαχαρώνω.

Ζάχαρι' τουτέστι ἤγουν, κάτι τι, ποῦ γιὰ νὰ πάρῃς, πρέπει νὰ σοῦ γίνῃ χάρις, σὺν πηγαίνῃς στὸ μπακάλη, καὶ κοντεύεις νὰ κρεπάρῃς δύο δράμια γιὰ νὰ πάρῃς!

Ζάχαρι' τουτέστι ἤγουν, ἐκατήντησε τουρφεῖς... ποῦ σοῦ στήν' ἡ πεθερά σου ἔνωρῖς ἔνωρῖς καρτέρια κι' ἂν γυρίσῃς μ' ἄδεια χέρια, κινδυνεύεις νὰ τῆς φᾶς.

Ζάχαρι' τουτέστι ἤγουν, ὕψιστε Θεέ, λυπήσου! καὶ τὸ πρόγραμμα μὰ μέρα ἄλλαξέ το, στή ζωὴ σου, καὶ ἀντὶ βροχῆς, εἰς ὅλους ζαχαρένιους στείλε βώλους!

Κάθε πέτρα τὴν ἐπαίρω γιὰ ζαχαρίνο κεφάλι! Ζαχαρι' τουτέστι ἤγουν, ποῖόν τι διαμαντένιο, ποῦ σὲ κάνει σάνκοιμάσαι μὲς στὸ βῦθο καὶ στή ζάλη νὰ ὄνειρεύεσαι πῶς εἶσαι σὲ κρεβάτι ζαχαρένιο!

Δὲν ποθῶ τιμὰς καὶ δόξας, οὔτε πλούτη πειὰ [γυρεύω...]

μὲ τῆς ζάχαρις τὴ σκόνῃ ἄς μποροῦσα νὰ χαζεύω, τὸ κεφάλι μου νὰ χῶνω, νὰ παθαίνω, νὰ μισθῶ, ἢ τοῦλάχιστον νὰ εἶχα τὸν γνωστὸ Ζαχαράφ... [θεῖο!]

Τὴ γυναῖκά μου θ' ἀφίσω, γιὰ νὰ εἶμαι δίχως ἔνοια, ἢ κι' ἂν πάρω κάποιαν ἄλλη, εἰς τὸ διάβ. λο τὰ κάλλη, ἀρκεῖ μόνο νὰ τὴ λένε Ζαχαρῶ ἢ Ζαχαρένια!

Ἄν πεθάνω, ἀδελφοί μου, σὰς ἀφίνω μὰ κατάρα: μὴ μὲ θαψτε στή πόλι· ἔρανον μαζέψτε ὅλοι, νὰ μὲ στήλτε σιῆ... σΖαχάρα...

Εἶπατέ με σὲ μιά λάκκα καὶ ἐπάνω σὲ μιά πλόκα γράψτε μου δύο λόγια: Ἐδῶ κεῖται ἓνα βῶδι, ποῦ δὲν γνώρισες ποτὲ τοῦ διαβάτη Ζαχαρῶδη.

Τέρπανδρος.

→ ΤΟ ΔΕΙΚΝΟΝ ΜΑΣ ←

Ὁμοιότης — ὅταν ἓν τέκνον δὲν ὁμοιάζῃ τοῦ πατρός του, ἢ καλὴ ἀνατροφή ἀπαιτεῖ, ὥστε νὰ λέγῃ τις: «ὅποια ὁμοιότης μετὰ τοῦ πατρός του!»

Ὁχληροὶ — οἱ δανεισταί... μας.

Πανταλόνι — ἡ εὐχρημοσύνη ἀπαιτεῖ, ὥστε ὅλοι νὰ φέρωσι δίχως νὰ τὸ προφέρωσι.

Παραγνρίζω — καταστρώνω ξένον λογαριασμόν.

Παραγνωρίζω γυναῖκα — γνωρίζω αὐτὴν πέραν τοῦ δέοντος.

Πατὴρ — ὀνομασία, ἣν δίδουν ἡμῖν τὰ τέκνα τῆς συζύγου μας.

Πενθερὰ — ... ἔλεγχος. Καὶ ἐν τούτοις ἡ Εὐὰ ἔστερεῖτο πενθερᾶς!

Συνιστῶμεν τὸ ἐν Χαλκηδόνι, παρὰ τὴν κεντρικὴν συνοικίαν Ριζᾶ πασᾶ, κουρείον τοῦ κ. ΚΟΣΜΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ, ὅπου θὰ ἱκανοποιηθῇ καὶ ὁ ἀπαιτητικώτερος τῶν πελατῶν.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΚΛΙΠΟΥΣΑΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΣ

† ΛΑΜΠΡ. ΑΝΤΙΠΑΣ ὁ ἀλησμόνητος διδάσκαλος καὶ πολῦτιμος οἰκογενειάρχης, τὸν ὁποῖον, ὡς ἀγαπητὸν Διευθυντὴν τῆς Β' Ἀστικῆς Σχολῆς τῆς Ἀγ. Τριάδος τοῦ Πέραν, ἐθρήνησεν ἡ κοινότης τοῦ Σταυροδρομίου καὶ οἱ γνωρίζαντες αὐτὸν συναδέλφοι καὶ πολυάριθμοι φίλοι του.

ΑΠὸ ΣΑΒΒΑΤΟΥ Εἰς ΣΑΒΒΑΤΩΝ

Ἀναχώρησις. — Μέσον Δεδάγατς καὶ Ἀθηνῶν ἀνεχώρησε διὰ τὸ Σικᾶγον τῆς Ἀμερικῆς ἡ σύζυγος τοῦ αὐτόθι Ἑλλήνος Προξένου κ. Βικτωρία Ν. Σαλοπούλου, ἡ ὁποία παρεθέριζεν ἐν Πριγκήφω ἐπὶ τρίμηνον παρὰ τῇ μητρὶ αὐτῆς. Τῇ εὐπαιδεύτῳ κυρίᾳ εὐχόμεθα κατευόδιον.

Θάνατος. — Ἐν Χιφ ἀπέθανε σεβαστὸς πρεσβύτερος, ὁ Δημήτριος Ἐλευθερίου, πατὴρ τοῦ τέως Μ. Πρωτοσυγκέλλου πανός κ. Ἀθηναγόρα, εἰς ὃν διαβιβάζομεν τὰ ἐγκάρδια ἡμῶν συλλυπητήρια ἐπὶ τῇ σκληρῇ ἀπολείᾳ.

Γάμος. — Τῇ π. Κυριακῇ ἐτελέσθησαν ἐν Γαλατῇ οἱ γάμοι τοῦ ἀξιότιμου κ. Κωνσταντίνου Θ. Σανταλιτζίδου μετὰ τῆς ἐπεράστου δεσποινίδος Ἀννης Βυσονοπούλου. Τοῖς οὕτως εὐαρμόστως συζευχθεῖσιν εὐχόμεθα τὸν βίον ἀνέφελον καὶ μεστὸν εὐδαιμονίας. — Β. Σ.

Βάπτισις. — Τὴν π. Πέμπτην ἐγένετο ἐν Τσεγκέλιο ἡ βάπτισις τοῦ δευτεροτόκου τέκνου τῆς κ. καὶ τοῦ κ. Ἀναστασίου Χ. Ἀναστασίου, τοῦ γωστοῦ τυπογράφου, τὸ ὁποῖον ἡ ἀναδεχθεῖσα αὐτοῦ κ. Θεοδώρα Α. Κρητικῆς ὀνόμασε Χαράλαμπον. Εἰς τοὺς γοεῖς αὐτοῦ καὶ τὴν ἀνάδοχον εὐχόμεθα νὰ ἴδωσι τὸν χαριτόβρυτον νεοφώτιστον κατὰ τοὺς πόθους των.

Πρεσβυτέριον Σταυροδρομίου. — Τοῦ ἐπὶ ἱκανᾷ ἤδη ἔτη εὐδοκίμως ὑπηρετοῦντος ἐν τῇ κοινότητι τοῦ Πέραν ἱεροδιακόνου τῶν Εἰσοδίων κ. Γρηγορίου Χρυσουλάκη προαγομένου εἰς πρεσβύτερον, διωρίσθη ἀντικαταστάτης αὐτοῦ ὁ ἱεροδιάκονος κ. Ἀθανάσιος Μηλιώτης, τὸν ὁποῖον διεδέχθη ὁ ἐν Σισλῇ ἱεροδιάκονος καὶ γραμματεὺς κ. Πάτροκλος. Εἰς τὴν θέσιν δὲ ἱεροδιακόνου καὶ γραμματέως τοῦ ἐν Σισλῇ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως διωρίσθη ὁ ἐκ τῶν ἐφετειῶν ἀποφοίτων τῆς Θ. Σχολῆς ἱερολ κ. Ἰωακείμ Παπαδόπουλος, πνευματικὸν ἀνάστημα τοῦ ρέκτου καὶ φιλομούσιου σεβασμ. μητροπολίτου Αἰνίου κ. Ἰωακείμ.

Ἐνδιαφέρουσα πληροφορία — Εὐχαρίστως, πιστεύομεν, θὰ πληροφορηθῶσι πάντες οἱ φιλόμουσοι, ὅτι ὁ ὁμογενὴς καθηγητὴς τοῦ τετραχόρδου κ. Μάρκος Λάγος, εἰς τῶν ἀρίστων μαθητῶν τοῦ ὀνομαστοῦ ἐν Βερολίφ καθηγητοῦ κ. Η. Marteau, διωρίσθη καθηγητὴς ἐν τῇ τμηματικῇ τοῦ Ὁδείου τοῦ ἐν Πέραν Συλλόγου «Ἐρμού». Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Ἀπόλλωνος θὰ σπεύσωσι βεβαίως νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς εὐκαιρίας ταύτης πρὸς ἐκμάθησιν τῆς ὑπὸ σύμπαντος τοῦ μουσικοῦ κόσμου θαυματομένης μεθόδου Marteau. Ἡ ἐναρξὶς τῶν μαθημάτων τοῦ Ὁδείου γενήσεται τῇ προσεχεῖ Πέμπτη, αἱ δ' ἐγγραφαὶ τῶν μαθητῶν γίνονται καθ' ἑκάστην ἐν τῇ γραφείῳ τοῦ Συλλόγου. Τὰ μηνιαία δίδακτρα ὠρίσθησαν εἰς 1 λίραν, ἡ δὲ διδασκαλία γίνεται δις τῆς ἑβδομάδος.

Ἀρχαιεραία Χαλκηδόνος. — Τοῦ ὅτι κατενοήθη τέλος, ὅτι ἡ ἀριστοκρατία τοῦ πνεύματος δέον νὰ προτιμᾶται ἐν ταῖς κοινοτικαῖς ἡμῶν ἐκλογαῖς, τὸ ἀπέδειξεν ἡ φιλότιμος τῆς Χαλκηδόνος κοινότης ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἀξιότιμου κυρίου Ἰωάννου Χρυσομάλλη, ὃν ἐξελέξατο γενικὸν γραμματέα τῆς Λέσχης. Εἰς τὰ ἀπειράριθμα συγχαρητήρια, ἀναβροχηδὸν ἐκόμισε τὸ ταχυδρομεῖον, συνεννοῦντες καὶ τὰ ἡμέτερα, εὐχόμεθα εἰς τὸν νεαρὸν ὀφθαλμολογικὸν, εὐδόκιμον δρᾶσιν, καὶ τὴν εἰς πολλὰ ἄλλα καὶ ἀνώτερα ὀφθαλμια προαγωγήν.

Εἰς θιασώτης καὶ θαυμαστῆς του.

Ὀνομαστήρια. — Τῷ ἐν Βελιγραδίῳ Ὑψωμαθίων εορτάζοντι αὐριον ἑορτίμῳ φίλῳ κ. Δημητρίῳ Τσιβιδῇ ἀπευθύω θερμὰς συγχαρητήριους εὐχὰς. — Χ. Κ.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΤΟΙΜΩΝ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ
ΘΩΡΑΞΙΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΠΟΛΕΙ, ΣΟΥΛΤΑΝ ΧΑΜΑΜ,
Σανιχὲ χάν, 1.-Α' πάτωμα. - Ἀρ. τηλεφ. 98.

Φέρω εἰς γνῶσιν τοῦ ἀξιότιμου κοινου, ὅτι, πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς πελατείας μου, καθόρισα δι' ἑξ ἑβδομάδας ἀπὸ τῆς 20 Σεπτεμβρίου ἐξαιρετικὴν ἐξ 20% ἔκπτωσην εἰς τὸ κατάστημά μου. Εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι, χάρις εἰς τὴν ἀποκτηθεῖσαν ἐν τῷ εἶδει τούτῳ πολυετῆ πειράν μου διὰ τὸ ἄριστον τῆς κατασκευῆς, τὸ καλὸν τῶν ποιότητων καὶ τὴν εὐθηνίαν τῶν τιμῶν, θέλει ἱκανοποιηθῆ πᾶς, ὅστις θὰ εὐηρεστῆται νὰ τιμῆσῃ διὰ μιάς ἐπισκέψεως τὸ κατάστημά μου καὶ θέλει πεισθῆ περὶ τῆς εὐλικρινείας μου. Ἀθ. Παπαδόπουλος.

— Γιάννη, σου δίνω πέντε γρόσια αν πῆς αυτό το γράμμα στην δεσποινίδα, που ξέρεις, μα πρόσεξε μη σου πῆση και μη το ἴδῃ κανείς!
— Μάλιστα, κύριε Παύλε, μα δὲν εἶναι καλύτερα νὰ τὸ πάγω ἀσφαλισμένο μὲ δέκα γρόσια; Γιατί ἀραιώσατε τὴν ἀποστολὴν καὶ ἡ τσέπες μου εἶναι πανὶ μὲ πανί.

Ἡ σύζυγος.— Νίκο, κλέφτες εἶναι κάτω!
Ὁ σύζυγος.— Ἄς εὐχαριστῶμεν τὸν Θεὸν ποὺ εἴμεθα ἐπάνω!
Ἡ σύζυγος.— Μὰ θὰ ἔλθουν ἐπάνω!
Ὁ σύζυγος.— Τότε πᾶμε ἔμεις κάτω. Τὸ σπίτι εἶναι μεγάλο.

Πρὸ τῶν Ταμείων τῆς Τραπεζῆς.

Ὁ ταμίας.— Εἶπαμε, κύριε, δὲν πληρώνομεν εἶναι Μορατόριουμ. Δὲν τὸ καταλάβατε;
Ὁ πελάτης (κοκκαλιασμένος).— Ἐλησμόνησα, πῶς μόνον παίρνετε.

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Κάποιος, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ πότε-πότε βγάζουν καὶ μιὰ γνώμη διὰ τὸ πανευρωπαϊκὸ μακελλιὸ, μὲς εἰς τὰς πρὸ ἡμερῶν, οὗ ὁ πόλεμος ἀκόμη τώρα εἶναι εἰς τὴν ἀρχὴν του. Ποπὸ! καὶ νὰ μὴ τὸ ξεύρουμε, γιὰ νὰ μὴ φυλάγαμε ἀδίκῃ τὸ τέλος του! Τώρα νὰ διοῦμε, ποῖος ἄλλος ἔξυπνος θὰ μᾶς πῆ, πότε θὰ εἶναι τὸ τέλος τοῦ ἀχρείου αἱματοκυλισματος. Καθόλου παραδόξον νὰ βγῇ καὶ κανεὶς ἄλλος, γιὰ νὰ μᾶς πῆ, οὗ πρόκειται περὶ κακοῦ, οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος.

Δρά γα, ἀκριβῶς χάριν τούτου νὰ διεκόπη καὶ ἡ ἐκδούσις μερικῶν φυλλαδίων, τὰ ὁποῖα πρὸ καιροῦ μᾶς ἀνήγγειλαν, οὗ θὰ περιλαμβάνουν τὴν ἱστορίαν τοῦ περιφήμου αὐτοῦ πολέμου; Καθόλου παραδόξον, διότι, κατὰ τὰ φαινόμενα, ὁ πόλεμος αὐτός, γραφόμενος εἰς τομὸν, θὰ περᾶσῃ καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν συγγραμμάτων τοῦ Ὁριγένους. Καὶ τοῦτο, χωρὶς νὰ περὶ λῶβη κανεὶς εἰς αὐτὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀνακοινωθέντων καὶ τῶν ἄλλων ἀλληλεδιαψύσεων.

Ἐπειτα, χρειάζονται καὶ εἰδικοί ἄνθρωποι, γιὰ νὰ ἀκούσουν τὰ παράπονα καὶ τὰς ἐνοστάσεις, ποὺ ὁ ἕνας ἐμπόλεμος ἐπιρρίπτει εἰς τὸν ἄλλον. Ὅλοι αὐτοὶ ἔχουν τὰ ἰδιαίτερα παράπονα τῶν, ζῶντῶν, βροντῶν, ποὺ πρέπει νὰ ἀκουσθῶν καὶ νὰ μελετηθῶν. Καὶ ποῦ θὰ εὐρεθῶν οἱ εἰδικοί αὐτοὶ ἄνθρωποι; Ἡμεῖς, τοῦλάχιστον, ἤξυραμεν ἕως τώρα, οὗ μόνον ἢ ποσομινες εἶναι εἰδικοί εἰς τὸ νὰ ἀκούουν παράπονα. Νὰ λοιπὸν, μιὰ ὑψηλὴ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ αὐταὶ μετακινουῦνται ὀλιγον ἀπὸ

τὴν ἑτερομμένην καὶ πεζὴν ἀγελαδοειδῆ ἀποστολὴν των. Ἡ καὶ μὲναις!

Τὸ ὄμβρελινον, τὸ ὁποῖον μὲ τόσην χάριν καὶ κομψότητα κρατοῦν αἱ κυρίαὶ καὶ αἱ δεσποινίδες μας, ἤρχισε νὰ γίνεταί καὶ ὀμνυτικὸν ὄπλον ἐπαναληπτικῆς βολῆς καὶ ἀρκετὰ σεβαστῆς δυνάμεως. Τὸ ἀπιδείξε διὰ πολλοστὴν φορὰν κάποια δεσποινὶς εἰς τὸ μεγάλο πεζοδρόμιον τοῦ Ταξείρι, ἐπάνω σὲ κάποιο δανδῆ, ποὺ τὸ φυσῆ ἀκόμη καὶ δὲν κρυώνει. Ὅπου ἀποδεικνύεται, οὗ ἡ ὄμβρελλα δὲν προφυλάττει μόνον ἀπὸ τὴν βροχὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν βρέχει.

Ἡ ζάχαρις μᾶς κἀνει ἀπιστίας. Σὰν γλυκὰ, ζαχαρένια μάτια κοριττοῦ, δὲν ἔχει σταθερότητα καὶ βᾶσιν. Μόλις τὴν τειώσαμε γλυκεῖα μὲ τριάμισον, γένηκε κατὰπικρη

ΥΠΟ ΤΑ ΠΙΕΣΤΗΡΙΑ

Α. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ
(ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΟΥ)

“ΞΕΦΟΥΡΝΙΣΜΑΤΑ”

ΕΓΘΥΜΟ-ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
τοῦ 1915.

Γελοιογραφίαι, σκίτσα, τύποι, φαντασίαι, πορτραῖτα κλπ. ὅλα τοῦ Α. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ. Ὑψηλοπαρτιτῆ, γραμμένη μὲ χιούμορ ἀφάνταστον ἀπὸ τοὺς καλλιτέρας εὐθυμογράφους τῆς πόλεως μας καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.
Μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος του.

ΤΙΜΗ: Ἐνταῦθα γρ. 3, εἰς τὰς παραλίους πόλεις 3 1/2, εἰς τὰς μεσογειοὺς 4, εἰς τὸ ἐξωτερικὸν γρ. 1. Ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν δεκτὰ καὶ γραμματόσημα.
Ὅρος ἀπαραίτητος ἐγγραφῆς: ΠΡΟΠΑΗΡΩΜΗ
Ἐγγραφαὶ γίνονται καὶ παρ' ἡμῶν.

μὲ δέκα γρόσια τὴν ὁκᾶν. Καὶ ἂν ἡ καλοκαγαθία τῶν μπακάληδων τὴν ὑπερτιμῆσιν καὶ ἄλλο, θὰ ἀναγκασθῶμεν, κάθε ἄλλο, παρὰ ζαχαρένια νὰ λέγωμεν αὐτὴν ἢ ἐκείνην τὴν κυρίαν καὶ τὰ παρεπόμενά της. Θὰ τὰ χάσουν καὶ αὐτοὶ ὀκνή οἱ ποιηταί, οἱ ὁποῖοι, ἐνῶ τὴν ἰσχυροῦσιν ζαχαρὶς κἀμνουν εἰς τὰ γραφόμενά τους, δὲν κατορθώνουν ὁμοῦ νὰ μᾶς δώσουν καὶ στίχους... ζαχαρένιους.

Ἐἰς κάποιαν ἐνορίαν μᾶς ἐπληροφόρησαν, οὗ ἕνας ἐκεῖ πρωτοτυπώτατος τσορμπατζῆς ἀπεφάσισε πολὺ τολμηρὰ νὰ καινοτομήσῃ. Διῶρισε δηλαδὴ μιὰ δεκαπέντε ἐτῶν δασκαλίτσα εἰς τὸ Ἀρρεναγωγεῖον, ὅπου φοιτῶσι σχεδὸν συνομήλικά της θεότρελλα, ἔξυπνά τοῦ κόσμου ἀγοράκια. Ὁ διορισμὸς ἔμεις δὲν πολυκαίρισε, ὅσον καὶ ἂν πολλοὺς ἔβαλεν εἰς σκέψεις ὁ τολμηρὸς αὐτὸς συναγλασμὸς, τὸν ὁποῖον ἐφαντάσθη ἢ σοφὴ καυκάλα τοῦ ἐν λόγῳ τσορμπατζῆ. Καὶ ἐπειδὴ ἐγνώσθη, οὗ ὁ τσορμπατζῆς ἦτο θεῖος τῆς δασκαλίτσας, ἀπεδείχθη, οὗ ἠμπορεῖ νὰ ἔχη μάρμαρα ὄχι μόνον στὴν Κορῶνην, ἀλλὰ καὶ στὴν Κωνσταντινούπολιν.

Οἱ γνωστοὶ μακαράδες μὲ κλωστή ἐπαθαν τέλειον ἐξαφανισμόν. Τῆς ἔσταματῆος καὶ αὐταῖς ὁ πόλεμος τῆς Εὐρώπης, ὅπου κατεσκευάζοντο. Μία νεόνυμφος πρὸ ἡμερῶν ἦτο ἀπαρηγόρητος, διότι μὲ τὴν ἔλλειψιν τῶν μακαράδων δὲν ἠμποροῦσεν εἰς τὸν γαμβρὸν νὰ δεῖξῃ, οὗ ξεύρει καὶ νὰ κεντῆ. Ὁ γαμβρὸς τὴν παρηγόρησεν, ὅσον ἦτο δυνατόν, ἀλλ' ὅταν ἕνα βράδυ ἔτυχε νὰ γνωρίσῃ τὴν γλωσσίστα τῆς νύμφης, ὁμολόγησεν, οὗ καὶ χωρὶς μακαράδες ἢ περιφήμους συμβία του εἶναι εἰς θέσιν νὰ κόψῃ καὶ νὰ ράψῃ θανμάσια. Τί εὐτυχῆς γαμβρὸς! πῶς ἔχει φόβον νὰ τὸν ματιάξουν!

ΠΑΝΕ-ΡΩΤΑΣ

Κυρία,

Μόνον ἀπὸ τὸ Ἰνστιτούτον τῆς Ὑγιεινῆς τῆς Ὁραϊότητος (Μεγ. ὁδὸς τοῦ Πέραν, 77) δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε ὅλα τὰ καλλυντικά σας, ἠγγυημένα διὰ τὴν ἀγότητά των.

STEIN'S
ORIENTAL
STORES LTD

Διὰ νὰ προμηθευθῆτε
ΕΝΔΥΜΑΤΑ-ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ-ΜΠΟΝΕΤΕΡΙΑ
ἐξ ὀχου καλαισθησίας
δι' ἄνδρας, γυναῖκας καὶ παιδία
ἐπισκεφθῆτε τὰ Καταστήματα

ΣΤΑΪΝ
ΕΝ ΓΑΛΑΤΑ
Πέραν καὶ Πόλε.